

НАК-ЗАК ВИЖЪН ООД

**"НЕ ВЛИЗАЙ В ПРЕРЕКАНИЕ
С ПЕРСОНАЛА НА БАНЯТА"**

работна книга

Сценарист и Режисьор: Иван Черкелов
Оператор: Рали Ралчев
Продуцент: Атанас Маринов

2018

"НЕ ВЛИЗАЙ В ПРЕРЕКАНИЕ С ПЕРСОНАЛА НА БАНЯТА"

еп.	стр.
1. БТР-а ПО СНЕЖНАТА УЛИЦА	1
2. СЛАГАТ ТАБЕЛКАТА	2
3. ПРИСТИГАНЕ И НАСТАНЯВАНЕ	3
4. ГРАДСКИ ПЛОЩАД	5
5. ТРАУРНАТА АГЕНЦИЯ	7
6. СТРАННО СЪЩЕСТВО ИЗЛИЗА ОТ РЕКАТА	9
7. ЛЕКАРСТВА, ГЛАСОВЕ НА ХАЗЯИ И СЛЪНЧОГЛЕДОВИ СЕМКИ	10
8. СТО И ОСЕМНАЙСТИ	12
9. СНЕЖНИЯТ ЧОВЕК	14
10. БАНЯТА	15
11. ДОРА ПРИ ПАМЕТНИКА; КЪРТИЧЕТО	17
12. ЛОКОМИТИВЪТ	19
13. ПРИЯТЕЛКИТЕ; ПОГРЕВАЛЕН ЧЕИЗ	20
14. ДИСКОТЕКАТА	22
15. ОБЩИНСКАТА ЧИНОВНИЧКА	23
16. АНДРЕЙ НА ГРОВИЩАТА	26
17. УЛИЦИ И БОР	28
18. ОРКЕСТЪРЪТ	30
19. ДОРА НА ГРОВИЩАТА; ЧЕРНИТЕ ЦВЕТА	31
20. КАК СЕ ПРАВИ КИБРИТ	32
21. ДЯДО КОЛЕДА	33
22. ПИАНИСТЪТ	35
23. МОЖЕ БИ ГО ВИДЯ	37
24. КИБРИТЕНИ КЛЕЧКИ И ПАЛАЧИНКИ	38
25. КАК СЕ ПРАВЯТ ОБИКНОВЕНИ БИСКВИТИ	40
26. ЦЪРКВАТА	41
27. ВИДЯ Я	43
28. СРЕЩАТА	45
29. ОБЯДЪТ	47
30. СРЕЩАТА - ПРОДЪЛЖЕНИЕ	48
31. КОСЬО	52
32. АНДРЕЙ СИ ТРЪГВА	53
33. ДОРА НА ГАРАТА	54
34. COME TOGETHER	56
35. НАПИКАНА СКРЪБНА МУЗИКА	59
36. БТР-а - СНЕЖНОТО ПОЛЕ	60
37. ФАЙТОНЪТ	61
38. ПЕМБЕНА НИШКА В РЕКАТА	62
39. ВИЗИТАЦИЯ	63
40. ЧЕСТВАНЕТО	67
41. ОТКРИВАНЕ НА ПАМЕТНИКА	69
42. БЕЗ ТЕЛЕФОН	70

еп.	стр.
43. ИТАЛИАНСКОТО ПАРЧЕ	71
44. ДЕЦАТА-ЦВЕТА	73
45. ВОДОНОСКА И ЛИНИЕЙКА	74
46. МАСА, ОТРУПАНА С ХРАНА	76
47. КОНЦЕРТЪТ	79
48. РУУМ СЪРВИС	81
49. МАХАТ ТАБЕЛКАТА	82
50. ГОНИТВА	83
51. "ЩЕ СИ НАЕМЕМ КВАРТИРА"	86
52. ФРИЗЬОРЪТ	89
53. ФОНТАНА	90
54. СМЪРТТА	91
55. ПРИСТИГА КОСЬО	92
56. ПРОЩАВАНЕ	94
57. ЧЕРНАТА МЪГЛА	96
58. СЛЪНЧОГЛЕДИ	98

реминисценция

ЕКСТ. УЛИЦА. НОЩ

1. ОБЩ Самотен движещ се лъч бавно пълзи по засипаната със сняг улица и откъслечно осветява тъмните сгради от двете ѝ страни.
2. ДЕТ Това е мощният прожектор на БТР;
3. ПОП плътно зад него, със слаби светлини, пъпли още една подобна военна машина. Отвореният капак на предния ѝ люк потраква с кънтене и насича монотонното глухо боботене.
4. ОБЩ Доколкото може да се разбере на играещата светлина, снегът напред по улицата е девствен —
5. ДЕТ няма никакви следи от нищо.
6. ПОП С черните фасади на къщите си и пустите дворове, сред белотата на снега, заспалото малко градче изглежда полумъртво. Само тук-таме мъждукат улични лампи.
7. ОБЩ Ленивият лъч на БТР-а не разрушава тази дрямка, по-скоро я констатира.

* * *

реминисценция

ИНТ. ОБЩЕСТВЕНА БАНЯ. ДЕН

8. От блясъка на лъча изплува част от прясноваросана
ДЕТ стена; две мазолести ръце наместват – първо малко вляво,
после малко вдясно, докато я центрират и заковат – бяла
емайлирана табелка с черни букви:

“НЕ ВЛИЗАЙ В ПРЕРЕКАНИЕ
С ПЕРСОНАЛА НА БАНЯТА”

* * *

ЕКСТ/ИНТ. УЛИЦА, ХОСТЕЛ. ДЕН

9. ОБЩ Безлична кола с диагонален надпис Rent-a-Car отстрани приближава бавно по улицата, спира, връща се малко назад и отново спира край тротоара пред хотела. От нея излиза АНДРЕЙ – около 55-годишен, едър, късо подстриган, брадясал мъж, с определено неподходяща за жегата ватирана риза – и без да затваря шофьорската врата почва да се оглежда; усеща, че може би не е спрял където трябва.

10. ОБЩ Самият вход на хотела не се вижда; вместо това има някакъв широк проход с чупки и врати, който сигурно води към реката; виждат се къщите на отсрещния бряг, забулени в сивкав дим.

11. ПОП Докато бърше чело с ръкава на ризата, Андрей забелязва жена в дочена престилка да се измъква иззад една от чупките, внимателно бутайки голяма градинарска количка,

12. ДЕТ пълна, изглежда, с вода.

13. ОБЩ Той я следи известно време, качва се в колата и потегля.

.

14. ОБЩ На един от прозорците на олюшената фасада, пред която спира, виси надпис "Стаи за гости".

15. ПБЛ Администраторът пита, докато разглежда паспорта му в тясното фоайенце:

АДМИНИСТРАТОРЪТ
От Латвия ли сте? Вилнюс?

16. ПБЛ/ ПОП Андрей му отговаря лаконично, заяпан в боклукчийския камион, който тъкмо спира отвънка.

АНДРЕЙ
Литва, не Латвия. От тука съм.
Нямам лична карта.

.

17. В ъгъла на стаята му, до вратата, има мивка; той успява
ДЕТ-БЛ някак да нагласи над нея съвсем малко кръгло огледалце –
вътре се вижда част от няколкодневна брада, после се
появяват и сините му очи. Изглежда стреснат и объркан.

* * *

ЕКСТ. УЛИЦИ. ДЕН

18. ОБЩ По-късно, сменил ризата си, Андрей стърчи наред пустия градски площад;
19. ДЕТ часовникът на Общината показва два следобед. Някъде отдалеч се носи трясъкът на строителна машина.
20. ДЕТ От отворения метален контейнер за боклук край ъгъла излиза пушек.
21. ДЕТ/ПОП Постепенно Андрей си дава сметка, че площадът не е съвсем пуст — минават хора, тук-таме седят по пейките,
22. ОБЩ масите на близкото открито кафене са пълни...
23. ДЕТ-БЛ На подвижната сергийка, под прозрачен похлупак, подскачат пуканки; човекът, който се занимава с тях, има вид на професор.
24. ОБЩ-АМ По-надолу, по затворената за коли търговска улица, едно цигане — момиченце проси от редките минувачи, но вяло, без да си дава много зор, по-скоро се мотае. След два-три неуспешни опита, измъква шарено кашонче от струпаните пред някакъв магазин опаковки и го нахлупва на главата си — може би иска да привлече вниманието на хората в кафенето. Никой не му обръща внимание.
25. ОБЩ-ПОП От обратната страна на улицата, откъм хотела, се задават две жени с цигари в уста, в познатите дочени престилки; бутат градинарски колички, този път празни — сигурно са приключили неясната си дейност — и приказвайки си нещо неразбираемо, завиват покрай Общината.
26. ОБЩ-СР-ПОП Андрей се заглежда в минаващите под ръка мъж и жена — на неговите години или малко по-възрастни, високи и красиви; той с почти бяла брада, тя с дълги, прошарени, свободно пуснати коси. Докато присвил очи се чуди дали не ги познава и как ли са изглеждали преди сума ти години, те отминават. Срещу тях цигането маха кашона от главата си и занарежда

умилителни думи за кака и батко, но двойката не спира. То бързо се отказва, захвърля кашона в пушеция контейнер и сякаш внезапно сетило се за нещо хуква към блъбукащия в далечния край на площада фонтан.

27. За миг като че ли настъпва пълна тишина — трясъкът на
СР-ОВЩ строителната машина е изчезнал. Все още загледан към
отдалечилите се евентуални познати, Андрей прекосява
реката по "Пешеходния" мост и някъде на средата забавя
крачки.

28. От дясната му страна на стотина метра се вижда
ПБЛ/ОВЩ "Покрития" мост,

29. а от лявата — "Железния". По тесния железен мост към
ПБЛ/АМ града тромаво подтичва едро рошаво куче.

ЕКСТ/ИНТ ПОГРЕБАЛНА АГЕНЦИЯ. ДЕН

30. ОБЩ Две млади момчета, покачени на алуминиеви стълби, сменят фирмената табела на погребалната агенция, заемаща партерното помещение на голяма, стара ъглова сграда. Андрей се провира между тях и влиза вътре. Момчетата са пипкави и им трябва бая време, докато криво-ляво успяват да смъкнат старата табела. Новата е съвсем същата, но с двойно по-големи букви.

31. ПБЛ Вътре Андрей е задал въпросите си и сега момичето зад бюрото трака по клавиатурата на компютъра.

32. ДЕТ Докато чака, той следи тънките й дълги пръсти, които от време на време машинално опипват голямото копче под деколтето на блузата. От някъде нещо свисти и стърже — може би кафе-машина в съседната стая.

33. ПБЛ

МОМИЧЕТО

Не, няма... не излиза нищо — тя леко повдига

АНДРЕЙ

Дора Бенчева.

34. ПБЛ

МОМИЧЕТО

Ами, правилно съм го въвела, но не излиза нищо. Значи...

АНДРЕЙ

Да. Добре. Благодаря ви много.

Той става,

35. ПОП ГТТ тръгва да излиза, вече при вратата се спира, обръща се и загледан в пода, попитва:

АНДРЕЙ

Ние проверихме за последната седмица. А преди два-три месеца?

МОМИЧЕТО

Ама, то при нас не е по дати. Ако е починала, независимо преди петдесет години или вчера, би трябвало да е ука.

АНДРЕЙ
Разбирам. Благодаря ви пак.

ЕКСТ. РЕКА. ДЕН

36. Реката се носи плавно, лениво, а в големия вир съвсем
ДЕТ/ПВЛ се е кротнала – течението ѝ едва се усеща по лекото
 движение на парче обгоряла дъска. Изпод водата, край
 облата скала в 7 средата на вира, се показва голата
 глава на странно същество – мраморно-бяло нежно лице,
 без вежди, без мигли; лице на остаряла жена на трудно
 определима възраст.
37. ДОРА се оглежда внимателно във всички посоки и бавно
СР/ОВЩ движейки ръце се отправя към брега. Наоколо няма жива
 душа.
 Свежата привечер е тиха; градските звуци са далечни,
 приглушени и неясни. Зад завоя на реката, право нагоре
 към облагрените от залеза облаци се издига тънка струйка
 дим.
38. Дора излиза чисто гола на полегатия песъчлив бряг,
ОВЩ-ПВЛ изтръсква водата от себе си и се обръща към реката.
 Кожата ѝ е настръхнала, но тя стои няколко секунди
 неподвижна, после с бавни, отнесени движения попипва
 голата си глава, отпуснатите гърди, корема, задника,
 бедрата, стъпалата...
39. Чак като приключва с този ритуал, се загръща за малко в
ОВЩ широка, жълта хавлиена кърпа. И почва да се облича.

ИНТ. СТАЯТА НА ДОРА. ДЕН/ВЕЧЕР

40. На леглото в стаята си Дора е изсипала разноцветни
ДЕТ хапчета от множество шишенца, кутийки и блистери и,
 седнала по турски на леглото, само с показалеца на
 дясната си ръка оформя от купчината някакви фигури,
 предимно геометрични – триъгълници и квадратчета; има и
 едно-две сърчица.
41. Стаята е в пълен безпорядък. И обвита в белезникав дим
ОБЩ от ароматни пръчици.
42. На нощното шкафче до другото легло, върху нещо като
ДЕТ лаборантско спиртниче със син пламък, в метално канче
 ври вода.
43. От долния етаж на старата къща се чуват неясни,
СР/ОБЩ стряскащи шумове, смях, вопли и откъслечни крясъци;
 думите ѝ не се различават, но участниците в скандала са
 двама – монотонен женски и писклив, сълзлив мъжки глас.
 Приключила с фигурките, Дора събира хапчетата отново на
 куп и в странното си момичешко настроение започва да ги
 мята едно по едно към насрещната стена. Там виси икона
 на Богородица, откъсната от вестник; под нея е
 закрепена чашка за кандилце. Дора я цели като
 баскетболен кош. Пробва отгоре, с ръка над главата,
 после отдолу, с подхвърляне – опитите ѝ са безуспешни.
44. Най-после едно продълговато оранжево хапче отскача от
ДЕТ стената и влиза в чашката.
45. Възторгът на Дора се изразява в звук като целувка или
ПБЛ примляскване от удоволствие.
-
46. Под оскъдната светлина от голата крушка на чардака, с
ОБЩ тъпото на химикалка, тя разрохква пръстта в едно
 сандъче за цветя; пуши тънка цигара и при всяко
 дръпване се мръщи – изглежда ѝ горчи. По бузите ѝ се
 стичат сълзи, но тя все пак се усмихва. Скандалът на
 долния етаж е затихнал, но в един миг нещо
 глухо издумква, после рязко се отваря врата и мъжкият
 пискун се изцепва към двора:

МЪЖКИ ГЛАС (з.к.)

Господи, господи, вземи ме!
Махни ме от таз къща!

ЖЕНСКИ ГЛАС (з.к.)

Драго, хайде стига. Че то само ти ли имаш
нерви!

МЪЖКИ ГЛАС

Ш'ти изтръгна гръцмуля кат'
на проскубана кокошка! Престани да се кискаш!...

ЖЕНСКИ ГЛАС

Че кой се киска?!

МЪЖКИ ГЛАС

Ти се кискаш, кокошко проскубана!...
Господи, господи..."

47.
ДЕТ

Дора прави малки дупчици в пръстта и пъха във всяка по
една слънчогледова семка.

ИНТ. СТАЯТА НА АНДРЕЙ. ВЕЧЕР

48. Докато си тактува с бос крак, по гащи и фланелка,
ОБЩ/СР/ облегнат в рамката на вратата на малкото балконче към
ОБЩ/ПВЛ/ улицата, Андрей гледа усиливания се дъжд и се опитва да
ОБЩ изтананика нещо, но не намира точните думи.

АНДРЕЙ

Аз бях... малко... Когато бях малък...
Като малък, помня, ходех...

Отказва се, всмуква един-два пъти от загасналата лула и без да затваря вратата влиза вътре. Дъждът вече плющи. Сипва си водка от преполовената бутилка в луксозна метална чашка, изпива я на екс, сяда на леглото; разпалва лулата с няколко пуфкания и, обвит в дим, сбърчил чело, за да подреди думичките, неуверено запява:

АНДРЕЙ

Като малък помня...

Някакъв шум, изглежда от съседната стая, го кара да млъкне. Той се ослушва, навежда глава към стената зад гърба си; сред поомекналия монотонен плисък на дъжда се чува ясно хъркане – накъсано, дълбоко, протяжно хъркане.

Андрей го слуша известно време, после става, сипва си още една чашка водка, изпива я, сяда отново на леглото, придърпва възглавницата под мишница и тихичко, сякаш да не събуди съседа, почва да си пее:

АНДРЕЙ

Като малък, помня, ходех събота на баня
Като малък, помня, ходех сам-самин на баня
Много хора с номерца... Ей-хей!
Много хора с номерца... Ей-хей!"

Мелодията е плавна, даже тромава. В сумрака на стаята, прокъсан от далечна улична лампа, прегърнал възглавницата и стиснал загасналата лула в ръка, Андрей продължава да нарежда думичките, вперен в пода или вирнал глава със затворени очи:

АНДРЕЙ

И ни викаше жената като се освободят местата
И ни викаше жената щом свободни са местата
"Сто петнайсти, сто шестнайсти, седемнайсти,
осемнайсти... Осемнайсти! Сто и осемнайсти!..."
Аз бях сто и осемнайсти... Ей-хей!
Аз бях сто и осемнайсти.

* * *

ЕКСТ. УЛИЦА. НОЩ

49. Жълтеникавият лъч на БТР-а подскача по тъмните фасади
ОБЩ/СР/ на сградите, оживява белотата на снежната улица, пълзи
ОБЩ по дългата стена на казармата. Осветява един снежен
човек на тротоара пред голяма къща с двор; отминава го,
върща се да го доразгледа и пак се отплесва напред.
Класически снежен човек — с черни въглени за очи,
морков за нос, очукана тенджера и метла с дълга дръжка.
И боботенето на машините, и кънтящото тракане от капака
на отворения люк не събуждат никого, освен снежния
човек.

ИНТ. ОБЩЕСТВЕНА БАНЯ. ДЕН

50. Момчешко краче пошляпва по пода на банята; от време на
ДЕТ време натиска педала на крачния душ и щом шурне
водата, веднага го пуска.

51. Облаци пара.
ДЕТ

52. Неясни фигури на изправени и насядали край курните
ДЕТ/ОВЩ хора.

53. Гениталии на юноши,
ДЕТ

54. на мъже,
ДЕТ

55. на старци.
ДЕТ

56. Провиснали кореми.
ДЕТ/СР

57. Космати гърди,
ДЕТ

58. гърбове,
ДЕТ

59. крака.
ДЕТ

60. Ръце търкат кожата със спарче — ожесточено,
ДЕТ

61. грижливо,
ДЕТ

62. вяло.
ДЕТ

63. Насапунисани глави.
ДЕТ-СР

64. Метални и пластмасови тасове загребват и изливат вода.
ДЕТ
65. Силуета на теляка, увит от кръста до глезените в
ПОП мокър, захабен чаршаф.
Оскъдната светлина и пàрата не позволяват да се различи
нито едно лице — или това е по-скоро заради мъглата на
спомена.
66. От високия таван се отронва едра капка и
ДЕТ
67. след безкраен полет се разплъква на пода.
ДЕТ

ЕКСТ/ИНТ. УЛИЦИ, ПАМЕТНИК, СТАЯТА НА ДОРА. УТРО/ДЕН

68. Езичето на дворната врата заяжда и Дора доста се
ДЕТ мъчи, докато успее да я затвори без да вдига шум.
69. Тръгва нагоре по тясната уличка и се скрива зад ъгъла.
АМ-ОБЩ Едва се е развиделило.
70. Нахлупила шапка почти до ушите, в дълъг бежов шлифер,
АМ който ѝ стои като чувал, тя върви бавно и разглежда
лъющите, мокри от нощния дъжд едри павеа. След малко
забавя крачка, за да поеме свежия утринен въздух и
продължава.
71. В двора на близката къща дребно черно куче я залайва
ОБЩ лениво;
72. по-нататък первазът на голям прозорец е отрупан
ДЕТ с разцъфтяло мушкато;
73. на отсрещната тераса се вее пране — мъжки и женски
СР гащи, сутиен, жълта рокля на закачалка...
74. Дора пресича по-главната асфалтирана улица и спира на
ОБ-СР завоя — задъхала се е. Пъха ръце дълбоко в джобовете на
шлифера, за да подтисне задъхването и постепенно се
успокоява. Забелязва нещо като петно на ръкава си, но
усеща, че то се движи и поглежда нагоре.
75. Застанала е под луминисцентна улична лампа, която с
ДЕТ жужене и пукот неравномерно примигва — нагрява се почти
до оранжево, спихва, изгасва напълно и пак се засилва.
76. Отразена в голямото кръгло изпъкнало огледало на
ДЕТ завоя, фигурката на Дора изглежда като смачкана от
лампата.
77. Мъчително, с чести спирания, тя се изкачва по широки,
ОБЩ-ПВЛ стръмни стъпала към върха на хълма над стария
квартал. Изтощена, потна и задъхана,
78. достига подножието на петнайсетметров гранитен паметник
ОБЩ — Васил Левски, загледан към разлятия в краката му
град.

79. В ранното утро градът изглежда като току-що изкъпан и
ОБЩ полегнал — свеж, лъскав, прорязан от реката с няколкото
моста, притихнал и напълно безличен.
Доря присяда странично на парапета, гледа известно
време надолу, докато нормализира дишането си, после
загърбва града и погледът ѝ бавно се плъзга по
паметника —

80. от лицето до огромните цървули.
ПНР

81. След цървулите вниманието ѝ е привлечено от нещо долу
ПБЛ на земята; тя става и го приближава.

82. Дъждът е задръстил решетката за оттичане на вода с
ДЕТ/ПБЛ/ листа, клечки и боклуци, и нещо черничко лежи край нея.
ДЕТ Тя бавно разбира, че това е удавено къртиче; с черната
си, мека като мъх козина, розови нокти и розова малка
муцунка, то прилича на заспало. Исква ѝ се да го пипне,
даже протяга ръка, но не посмява; решава да не го
безпокои.

.

83. След време Дора лежи на леглото в стаята си — чисто
ПОП гола, в свитата поза на къртичето,

84. с широко отворени, вперени в нищото очи.
БЛ

ЕКСТ. ГАРА, ТУНЕЛ. ДЕН

85. *Не е съвсем в нищото, защото ето, привиждат й се
някакви черно-бели пушеци и става ясно — влак ще тръгва
от*
86. *Перонът е фрашкан с народ; напират да се качват,
нарамили торби, кошници, вързопи...*
87. *Локомотивът потегля.*
88. *Бълващ дим, хлътва в тунела и след секунди на пълен
мрак се измъква с бодряшко пуфтене.*
89. *С двата си малки фара ниско долу и големия по средата
отгоре, локомотивът приближава, приближава, приближава...*
90. *Но така и не връхлита върху нея, не я премазва, не я
отминава... Приближава.*

ЕКСТ/ИНТ. ПОКРИТИЯ МОСТ, СТАЯТА НА ДОРА. ДЕН

91. Рокличката е семпла, светлосива, от някаква мека, лека
СР материя; Дора, с перука и очила не я разглежда дълго,
купува я и

92. Излиза от магазинчето — едно от многото в
АМ Покрития мост. Малко
преди да навлезе в падащия здрач извън моста, се
разминава с две хванати под ръка жени горе-долу на
нейните години. Те не се спират, даже на забавят
крачка, но по-високата се обръща след нея и пита
приятелката си:

ВИСОКАТА

Че това не беше ли д-р Бенчева?

ПРИЯТЕЛКАТА

Коя д-р Бенчева?

ВИСОКАТА

Дора Бенчева. В София беше лекарка.
И при нас е идвала на консултации.
При д-р Тумпалов. Горе, преди да
се премести отделението при...

ПРИЯТЕЛКАТА

Ма, детска лекарка ли?

ВИСОКАТА

Детска. Д-р Бенчева. На Мишеви, на Иван и
Боянка Мишеви внучка беше. Те с баба и
дядо бяха първи...

ПРИЯТЕЛКАТА

Е, хубаво, де. Че какво ще прави тука
д-р Бенчева?

.

93. Все още с перука и очила, д-р Дора Бенчева измъква
ПВЛ рокличката от плика, внимателно я разстила напреко на
леглото,

94. изважда още неща от куфара на пода в тъгъла,
СР

95. подрежда ги до роклята — сутиен, гащи, дълги копринени
ДЕТ/ПВЛ чорапи...

96. Светлосивата рокля и бельото изглеждат като две
АМ ГГТ отделни същества, полегнали на леглото.
97. Дора, като трето същество, сяда на стола от страни,
ПОП оглежда обувките, с които е, събува ги, наглася ги пред
чеиза. Доволна сваля перуката и очилата.

ИНТ. ДИСКОТЕКА. НОШ

98. На видеостена подскачат кадри на връхлитащи локомотиви.

ОБШ/ДЕТ/

БЛ

Раздиращият, оглушителен звук на електрическата
цигулка, с мощта на локомотив, те принуждава да го
възприемаш не с ушите, а с всяка пора от тялото си.
Саматата — бяла, прозрачна, стъклена — прилича на
детска играчка в
ръцете на върлинения, целия в ламета циганин.

99. Огромната дискотека на няколко нива, с безброй кътчета

ОБЩ ГГТ

и стълби, пулсира със светлините си и се гъне като жива под смазващия вой.

100. КОСЬО, човекът, за когото е предназначена тази забава —

АМ ДГТ

едър, напълно побелял мъж в края на шейсетте си години, с разкопчана до под шкембето риза, мъртвопопийн – е седнал на стъпалата, разкрачил се е, прегърнал е две полуголи, отнесено ухилени момичета и е

101. зяпнал с разкривена уста, в опит да припыва на

БЛ

цигуларя.

102. Самотната цигулка забързва, забавя, развличва

DET

“парчето”, издава два-три финални безкрайни писъка, после отново се юрва в бродерии, искри и метални стружки.

* * *

ИНТ. ОБЩИНАТА. ДЕН

103. Чиновничката в Архивния отдел на Общината, намиращ се
ПБЛ на последния етаж, е силно иззрусена и така гримирана,
че на Андрей му е неудобно да я гледа в лицето, затова
зяпа

104. през прозореца покривите на околните къщи и самотния,
СР/ОБЩ пушеш от другата страна на реката комин, докато тя чете
с равен, монотонен, напълно уверен в правотата на
документа глас.

ЧИНОВНИЧКАТА (з.к.)

...съставляващи комисия по чл. 265 от
ППЗТСУ, назначена със заповед № 91 от
25.III.1977 г., за да оценим местата,
сградите, насажденията и др., които се
отчуждават по регулационния план на град
Ловеч, имот. пл. №919, за комплексно
жилищно строителство, магазин и улица... А,
да, сетих се къде е. Сега там има блок,
нали, кооперация? Срещу казармата? Ма той
е строен напоследък, не преди 40 години.

Тя млъква само за миг и без да дочака отговора му,
продължава,

105. а той се заглежда в
БЛ

106. смешните й обувки с разноцветни токи;
ДЕТ
ГГТ

107. край тях, по пода, към дъното на обширното
ДЕТ помещение с множество успоредно подредени етажерки,
ДГТ много бавно пълзи зеленикаво насекомо.

108. ЧИНОВНИЧКАТА
ПБЛ ...собственост на наследниците на Иван В.
Мишев и Боянка Б. Мишева... така... от гр.
София... Комисията констатира... така... След
това комисията отиде на самото място,
прегледа отчуждените места, сгради,
насаждения и др., попадащи в I зона и ги
оцени както следва: 1. Дворно място от 669
м2 по 7 лв. равно на 4683 лв.; масивна
жилищна сграда, строена 1926 г., на

75.70

м2 и пристройка 4 м2 по 19 лв. с 30% овехтяване – 6717 лв.; допълнителна чугунена мивка с чешма... стенни шкафове...; външно стълбище за мазе от 5 бр. каменни стъпала... Това да ви го чета ли всичкото или...?

АНДРЕЙ

Да ви призная, няма смисъл. Нали ще ми дадете копие? Ще мога да си извадя копие?

ЧИНОВНИЧКАТА

По принцип, да. Но... ксероксът ни не работи в момента... А аз не мога да ви го дам да го изнесете от тука. Все пак, това е официален протокол. Може с телефона да го... Или... Ако искате... То още малко остана. Аз само по-главното..."

Тя пак не го изчаква да ѝ отговори и продължава забързано, а Андрей, изоставил

109.
ДЕТ

зеленикавото насекомо някъде под етажерките,

110.
СР

заслушва с внимание за пръв път от началото на срещата им.

ЧИНОВНИЧКАТА

Металическа кутия за поща... така, това не... Масивна стопанска сграда на 31 м2 по 10 лв. с 30% овехтяване, 805 лв.; ограда на изток... шахта за дъждовна вода 8 м2 ... А! Това е щерна! И ние имаме... Така... Тротоар от каменни плочи... Желязна порта... Така... Геран за 230 лв. Така... Насаждения: розови храсти 6 бр., 18 лв.; декоративни храсти 8 бр., 60 лв.; бор 20-годишен, 20 лв.; асми...

АНДРЕЙ

Бор?

ЧИНОВНИЧКАТА

Моля?

АНДРЕЙ

Какво казахте за бор?

111.
БЛ

ЧИНОВНИЧКАТА

А-а-а... Бор 20-годишен, 20 лв.

112.

БЛ

АНДРЕЙ

Ей! Това сигурно е моят бор; дядо ми го е садил, като съм се родил... Бор 20-годишен, 20 лв.

ЧИНОВНИЧКАТА

Моля?

Тя не разбира какво го притеснява в бора.

АНДРЕЙ

Доста прилична сума, като се замисли човек. По лев за година от живота.

113.

АМ

ЧИНОВНИЧКАТА

Да, така излиза. Извинете, вие имате намерение да обжалвате отчуждителната оценка на Общината или искате като компенсация жилище в същия блок, или...

АНДРЕЙ

Не. Просто исках да имам този официален документ. На кой му е притрябвало жилище в Ловеч?!

ЧИНОВНИЧКАТА

Ама, нали сте роден тука?

АНДРЕЙ

Е, и? Тука трябва и да умра ли?

Той я поглежда за миг в гримираните очи и даже протяга ръка към нея.

АНДРЕЙ

Не, извинявайте. Не исках да бъда груб...
Не знам за какво ми е този документ.

ЕКСТ. ГРОБИЩА. ДЕН

114. ОБЩ/ПВЛ Изкачвайки се с колата по тясната, стръмна алея към старите гробища, Андрей едва се разминава с очукан открит камион, натоварен с изсъхнали храсти и клони. В кабината 20 освен шофьора има още трима цигани, а други двама висят от двете страни на стъпалата. При разминаването някои му махат повече или по-малко ухилени. Той също ги поздравява с голяма радост.
115. ОБЩ-ПВЛ Порталът на гробището е широко отворен и в първия момент Андрей решава да влезе вътре с колата, но после се отказва, дава странично на заден и спира покрай оградата. Преди да изгаси забелязва в огледалото, че купчина боклук пушляви зад него, отваря вратата, занича без да слиза, тръгва отново напред, после пак назад и
116. ОБЩ паркира до черна камара стари гуми срещу портала.
117. ДЕТ Кранът на чешмата близо до входа свисти с всичка сила, но макар Андрей да го отвива докрай, от него не потича вода. Той го оставя отворен и свистящ, топва гнусливо пръсти в преливащото, запушено корито, изтръсква ги, оглежда се и
118. ОБЩ тръгва по главната алея. Наоколо, освен пушека край портала, няма никакви признаци на живот. Единствената постройка, ако може така да се нарече, е стар фургон със стълбичка отпред, който изглежда запустял.
119. АМ Главната не е точно алея — по-скоро прилича на коларски път; от двете ѝ страни се отделят подобни по-тесни коларски пътчета. Андрей отминава поредното, спира за миг, връща се и тръгва по него.
120. ДЕТ/АМ В сравнение с околните, гробът, който търси има приличен вид. Той кляка, изскубва стръкче трева, колкото да допринесе за поддръжката, изправя се, вади плик тютюн, пълни лулата си и запущва. В далечината, към оградата зад гърба му, се чуват неясни гласове; може би хора копаят гроб,

долитат глухи удари, тракане на инструменти, псувни... С лула между 21 зъбите Андрей откъсва клонче от близкия бор, слага го на гроба, взима увехналия, но още неизсъхнал букет цветя, погалва мраморната плоча и си тръгва.

121.
ДЕТ Плочите всъщност са две – едната изправена, с овално портретче на възрастен, ведро усмихнат мъж и надпис Иван Мишев 1896 – 1974, а другата, много по-малка, полегнала, без портретче, с надпис Бояна Мишева 31 III 1977.

122.
АМ/ПОП Чак като отваря вратата на колата и тръгва да се качва, Андрей си дава сметка, че още държи увехналия букет;приближава пушешата, поразгоряла се купчина боклук до оградата и хвърля букета.

123.
ДЕТ Между изсъхналите бурени, смачкани пластмасови чинийки, чашки и счупени бутилки цветята лека-полека почват да се стърчват.

124. На витрината на железарски магазин виси огромен плакат
ОБЩ-ПВЛ на Левски в цял ръст – близо метър на два.
125. От двете страни на улицата се редят различни
ПОП магазини; пред повечето продавачките, предимно млади момичета, са излезли навън – пушат, пият кафе, разговарят отдалече помежду си или се занимават с телефоните.
126. В магазините няма хора, почти никакви. От празно кафене
ОБЩ дъни музика.
127. Андрей кара с петнайсет километра в час; смъкнал е
СР прозорците и разглежда без особено любопитство, малко като американски войник в окупирана територия. Въпреки бавната скорост погледът му не се спира на нито едно лице – нещата просто минават.
128. Отделни фигури,
ОБЩ-СР
129. двойки,
ОБЩ-БЛ
130. групички, които оттичат без да ги запомни, все едно не
АМ-ПВЛ ги е видял.
131. След Търговската се изкачва по стръмната алея към парка
ОБЩ-ПВЛ- Стратеш; през решетестия парапет прозира града от
ОБЩ другата страна на реката.
132. После се спуска обратно надолу.
ОБЩ
133. Все така бавно кара покрай дългата олющена стена на
ОБЩ казармата. Тук-там висят афиши, реклами, некролози; в един момент се появява поредица от десетина еднакви плаката – отново Левски, този път много по-малък, само портрет с надпис Апостолът на свободата 1837 – 1873. Порталът на казармата е облепен с лъскав червеникав афиш Lovech Rock Fest.

134. ОБЩ-СР- ОБЩ Андрей го отминава и малко след това спира. Дълго гледа през отворения прозорец към отсрещната страна на улицата. Слиза от колата, изчаква да мине един трактор, храчещ ръждив пушек, който тегли ремарке, накамарено със стари автомобилни гуми, пресича широката асфалтирана улица и се заковава до самотния бор пред блока с магазин отдолу.

135. СР Би могло да се каже, че дървото има вид на 50-60-годишно. Андрей, все още невярващ, попипва кората, потупва го, после плахо го погалва.

АНДРЕЙ

Здрасти, брат ми!

Поглежда нагоре към короната, към лицето на брат си и

136. ПОП през клоните яркото обедно слънце сякаш избожда очите му.

ЕКСТ. РЕКАТА. ДЕН

137. Водени от отчетливото бумтене на тубата,
ДЕТ
ГГТ
138. останалитеинструменти поемат солото на валдхорната и
ДЕТ музиката – класически струнен концерт, преработен за
духов оркестър –
139. се понася над водата, разстила се, издига се нагоре и
ПБЛ-ОБЩ нагоре, и нагоре – лека, увличаща, обещаваща, носеща
ВАРИО надежда. Звуците достигат на талази, усилват се,
заглъхват, но красотата си остава. Може би за по-голяма
романтика оркестърът се е разположил на вдадена в
реката дървена платформа, а слушателите и зяпачите са
по брега. Няма много хора; все пак са повече от
музикантите.
140. Дора я слуша, облегната на парапета високо над
ПБЛ реката.Опитва да различи отделните инструменти, скоро се
отказва – далече е.
141. Малкото букетче бели маргарити в ръката ѝ леко се
ДЕТ полюлява, отмервайки ритъма като диригентска палка.
ГГТ
142. Подплашени и същевременно привлечени от шума, ято черни
ОБЩ врани прелита от единия на другия бряг, каца за миг,
отново се вдига, пак каца...
В един момент общият звук рязко изчезва, остава само
бумтенето на тубата.
143. Минават няколко секунди. Шашната, Дора плахо се озърта,
БЛ вперва се надолу.
144. Ясно различава човека с чинелите – те се блъскат един в
ДЕТ друг, потрепват, блъскат се;
ГГТ
145. палките на барабанчика подскачат... Но не се чуват.
ДЕТ
ГГТ
146. От цялото великолепие остава само бум-бам, бум-бам –
ДЕТ бумтенето на тубата.
ГГТ

ЕКСТ/ИНТ. ГРОБИЩАТА, СТАЯТА НА ДОРА. ДЕН

147. По-късно, махнала перуката и очилата, тя се мие на
ДЕТ/БЛ чешмата в гробищата. Разсеяно плиска лицето си, подлага
ДЕТ на тънката струйка ръцете до лактите. Коритото на
чешмата е отпуснено, но кранът все така продължава да
свисти.
148. При гроба тя смачква хартията, увила букетчето, напъхва
ПОП я в джоба си, подрежда цветята пред плочите, машинално
изхвърля настрани боровото клонче. Изправя се, одобрява
подредбата, поглежда залязващото слънце, попибва голата
си глава и тръгва. Прави няколко крачки, връща се.
149. Събира цветята, оставя само две; опитва се да ги
ПБЛ-ДЕТ нагласи някак по-специално – първо едно до друго, после
кръстосани, накрая ги подпира на бордюра под плочите.
150. Тлеещият до оградата боклук се е поразгорял; тук-там
ОБЩ играят дребни пламъчета. Лек вятрец разнася смърдящия
черен дим от автомобилна гума, пушеца в единия край.
Дора кляка, разръчква с парче дъска треволяка и
обгорелите клонки,
151. и поднася към появилата се мърдаща жарава едно цвете от
ПБЛ/ДЕТ/ букетчето. Белите листенца на маргаритката се стърчват
БЛ и за миг пламват, а жълтата кръгла сърцевина постепенно
почернява. Вятрецът се обръща и черният дим нахлува към
Дора, но тя само примижава и, свела глава, продължава
лекичко, за да го опуши от всички страни.
-
152. Ръцете ѝ подреждат странното букетче от черни топчести
ОБЩ главички с дръжки в чаена чаша и го поставят
153. на перваза на прозореца. Тя го гледа втренчено известно
ДЕТ/ПБЛ време, после се навежда да подуши новия, непривичен
мирис на черните цветя.

ИНТ/ЕКСТ. ЦЕХ, ГОРА. ДЕН

154. Пепелник с изгорели кибритени клечки.
ДЕТ
155. Ръце вадят от кутийката клечка кибрит и я запалват.
ДЕТ
156. *Фосфорните главички съхнат върху стърчащите на
контейнер клечки.*
157. *Машина топва върха на клечките в казан с фосфорна смес.*
158. *Преса с безброй дупчици оформя от дъската безброй
клучици.*
159. *Бичат се дъски.*
160. *Пристигат трупи.*
161. *Пътуват трупите.*
162. *Секат се борове.*
163. *Огромен бор рухва в снега.*

ЕКСТ. ЖЕЛЕЗНИЯ МОСТ. ДЕН

164. Дора слиза по тясна каменна стълбичка към реката.
ОБЩ
165. Андрей дояжда баничката си, кани се да се качва в
колата и се чуди къде да хвърли хартийката, когато
СР-ОБЩ вижда някакъв човек да ръкомаха по средата на
"Железния" мост.
166. Като го заглежда по-внимателно разбира, че той не
БЛ/ПОП ръкомаха, а изхвърля неща в реката. Човекът е на средна
възраст, висок и мършав, в дълга тъмна дреха с качулка,
с гъста черна брада и къдрава коса. Изглежда мърляв и
луд.
167. Рови в старовремска детска количка, отрупана с багаж,
измъква предметче, изхвърля го във водата. Като някакъв
АМ Дядо Коледа, който бърка в торбата и раздава подаръци
на невидими деца, чакащи под моста.
168. Край него се мотае едро рошаво куче; почти при
СР/АМ всяко хвърляне пролайва, опира предни лапи на парапета
и проследява предметчето.
169. Гумен ботуш, малък портативен телевизор,
ДЕТ
170. възглавница, кюнец на печка, пластмасова туба,
ДЕТ
171. кръгла метална кутия за бисквити, от която се посипват
ДЕТ снимки,
172. друг кюнец – крив, гола кукла без коса с една ръка,
ДЕТ втория ботуш...
173. По гръб, ококорена, с великолепни мигли, куклата се
ДЕТ-АМ носи по течението. Дора я вижда, когато си хвърля фаса.
Тя е седнала, прегърнала колене от другата страна на
моста, на владена във водата плоска скала.
174. Голата кукла и плаващите след нея снимки я изваждат от
ПВЛ-ОБЩ унеса и я карат да се огледа. Чак сега чува пролайването
на кучето и вижда в гръб клошаря
горе на моста, размахал ръце, току-що изтръскал чувал с
чорапи, шапки, гащи и всякакви парцали.

175.

ПВЛ/ПОП

АНДРЕЙ

Ей! Какво става, бе, човек? Добре ли си?

176.

БЛ/АМ

В отговор на неговия вик Дядо Коледа безмълвно вдига високо пръст, дълго ръчка с него из въздуха и сякаш с това обяснява всичко.

После понечва да изхвърли и празната вече количка, но никак не може да я провре през гъстите железни перила.

177.

ОБЩ

Накрая я шибва в земята, кучето отскача настрани, докато той, изпаднал в мълчалив бяс, продължава да рита, да мачка, да троши.

ЕКСТ/ИНТ. СТАРА КООПЕРАЦИЯ. ДЕН

178. Повечето от табелките на звънците пред входа са на
ДЕТ адвокатски кантори,
179. но Андрей педантично ги изчита всичките.
ПВЛ-ОБЩ При следващия вход му е достатъчен само бегъл поглед.
Минава край магазина за дрехи и пушешката на вратата
продавачка, и продължава нататък.
Старата кооперация по протежение на бившата главна
улица е с доста входи и малки магазинчета на самия
тротоар.
Андрей се е вперил в
180. табелките на три звънеца един под
ДЕТ друг с една и съща фамилия "Мерджански"; надписите са с
различен шрифт и цвят.
181. Той напрегнато се мъчи да си спомни
ПВЛ/ОБЩ нещо, когато забелязва през един вход много дебел,
плешив мъж, който дълго отключва вратата и влиза.
АНДРЕЙ
Ебати!
-
182. Пръстите му са къси, дебели и някак тромаво пробягват
ДЕТ по клавишите на пианото, но всъщност човекът свири с
лекота и може да се каже, нежно. Парчето е старо, не
много известно парче от 60-те, мелодично и семпло,
ненатрапчиво.
183. Андрей се е облегал на пианото и мъчейки се да скрие
БЛ разочарованието си, разглежда лицето на мъжа със
синкави жилки, едрата му глава, плешивото теме, осеяно
с дребни петънца, стърчащите от ушите косми...
184. От време на време сбърчва вежди, тананика беззвучно,
ВЛ/ПВЛ вдига поглед нагоре към високия таван в опит да разсее
или подтисне общото ресторантско звучене на парчето.
Без да спира да свири, пианистът попитва:

ПИАНИСТЪТ
Това ли беше?
АНДРЕЙ
Да, това беше.

185.

БЛ/ПБЛ

ПИАНИСТЪТ

Как пък си се сетил след толкоз години?

АНДРЕЙ

Не съм се сетил. Никога не съм го забравял. От онзи следобед през 72а - 3-та, като ми го изсвири за пръв път. Винаги съм го помнел.

ПИАНИСТЪТ

Пич, изненадваш ме крайно.

ЕКСТ/ИНТ. ТРАНСПОРТНИЯ МОСТ, ПОКРИТИЯ МОСТ. ДЕН

186. Минаващият открит камион, с три мършави коня в
ОБЩ каросерията, я обгръща в нафтена пушилка и Дора, която
без друго едва се тътри по тротоара на Транспортния
мост, спира и извърща глава да се скрие от мръсотията.
След малко тръгва, прави няколко крачки, връща се и

187. се заглежда към Покрития мост на петдесетина метра от
ПБЛ нея.

188. Прозорецът на едно от кафенетата е отворен и там се
ОБЩ мярва брадясало лице с лула. Блестящото в стъклата
слънце ѝ пречи да види добре, но все пак различава как
човекът отпива от чашата си, скрива се навътре, пак се
показва, вече в профил,

189. обръща се... Дори тилът му ѝ изглежда познат.
ОБШ

190.
ОП

В разхвърляната стая Дора е потънала в едно от странните си занимания – някаква форма на нищо направене. Това не правене на нищо се извършва с голяма съсредоточеност. В момента пали кибритени клечки. Драсва клечката, върти я леко между пръстите си, изчаква я да изгори максимално, духва я, поставя я внимателно в жълта чинийка.

191.
ДЕТ

Пали следващата. Понякога се опарва.

192.
ПБЛ

Черните клечки, струпани в чинийката, са към двайсетина. Отвън по двора се чува неясното мърморене на пискливия мъжки глас, после отчетлив вик:

МЪЖКИ ГЛАС

Пенке-е!

ЖЕНСКИ ГЛАС

Какво?

Жената се обажда отвътре, сред тракане на съдове и шуртене на вода.

МЪЖКИ ГЛАС

Донеси ми ножицата да отрежа магданоз.

ЖЕНСКИ ГЛАС

Какво?

МЪЖКИ ГЛАС

Ножицата ми донеси!

На вратата се чука и преди Дора да си отвори устата

193.
ПОП

в стаята влиза дундесто момиченце с чиния палачинки и буркан сладко в ръцете.

ДУНДАТА

Мама ти изпраща такова...

194.
ДЕТ

От навитата палачинка капе сладко;

195.
ОБЩ

Дундата дъвче и се опитва да го облизва. Дора е седнала на пода срещу нея.

ДОРА

Нали не си казала на ваште, че
съм с гола глава?

Без да пуска палачинката, дундата само размахва
пръстче.

ДОРА

Браво... Не е хубаво да си с гола глава.
Ужасно е... Ужасно е да остарее човек.
Старостта е ужасно... Може би, изобщо човек
е ужасно...

Дундата се кани нещо да попита, но устата ѝ е пълна и
тя само кимва.
Мъжкият глас се дере отвънка.

МЪЖКИ ГЛАС

Пенке!... Пенке-е!

Жената не му отговаря.

архивни кадри

ИНТ. ЦЕХ. ДЕН

196. *Допотопна машина бърка тесто в нещо като центрофуга.*
197. *Тестото се влечи върху гумена конвейерна лента.*
198. *Няколко работнички, една срещу друга, го доразстилат.*
199. *Тежка преса го прави плоско.*
200. *Друга преса щампова и оформя от него квадратни бисквити.*
201. *От конвейера, в големи кошове се свличат готовите опаковки с надпис "Обикновени бисквити".*
202. *Камари "Обикновени бисквити".*

ИНТ. ЦЪРКВА. ДЕН

203.

КЛИСАРКАТА

АМ

...Спаси ме, Боже, защото водите стигнаха до душата ми. Затънах в дълбоко блато и няма на що да застана; влязох в дълбинатана водите и бързото им течение ме отвлича. Изнемогах от вопли; засъхна гърлото ми; измъчиха се очите ми да чакам Бога мой...

Клисарката чете с равен и безстрастен глас, но не се запъва, не срича, ясно и отчетливо произнася всяка дума. Макар да е в гръб и лицето ѝ да не се вижда, от гласа, стойката и дрехите се усеща, че е интелигентна жена. От време на време шумоли с листовете на високата поставка пред себе си.

204.

ОВЩ

Сутрешната светлина прониква оскъдно във вътрешността на църквицата, малко по-голяма от параклис. По средата има няколко реда обикновени столове. Пространството около олтара е полузакрито от две завески; в широкия процеп между тях се вижда свещеникът, който нещо подрежда отзад. Църквата е празна – само една жена, седнала най-отпред, свела глава се кръсти почти непрекъснато. Дора донаглася в големия свещник и втората от двете запалени свещички и се отпуска на най-близкия стол.

205.

СР

Сваля перуката, грижливо я наглася в скута си и, скръстила ръце, се опитва да слуша.

206.

ОВЩ

КЛИСАРКАТА

...Боже, Ти знаеш моето безумие и греховете ми не са скрити от Тебе. Да се не посрамят... – Клисарката се закашля за миг, обърква се малко и продължава. – Да се не посрамят поради мене ония... и хулите на ония, които Те хулят, падат върху мене; и плача, като постя с душата си и затова ме хулят; за мене приказват седешите при портите и за мене пеят песни винопийците.
Алелуя! Алелуя! Алелуя!

Зад завеските, без да прекъсва движенията си, се обажда и свещеникът:

СВЕЩЕНИКЪТ

Алелуя! Алелуя! Алелу-у-я!

КЛИСАРКАТА

Аз пък се обръщам към Тебе,
Господи, с молитвата си; извади ме
от тинята, за да не затъна; да се
избавя от ония, които ме мразят и
от дълбоките води; да ме не
завлече водното течение, за да ме
не погълне бездната, да не затвори
над мене пропастта своите уста.
Алелуя! Алелуя! Алелуя!

СВЕЩЕНИКЪТ

Алелуя! Алелуя! Алелу-у-я!

207. Отпуснала някак печално тънките си, безкръвни устни,
ПБЛ Дора определено не разбира нищо от четеното. Но това не
я дразни, не ѝ пречи. Очите ѝ сякаш си почиват върху

208. гърба на клисарката.
ОВЩ

КЛИСАРКАТА

...Чуй ме, Господи, защото е блага Твоята
милост. Приближи се до душата ми, избави
я; заради моите врагове ме спаси... До края
на страницата ли четеме?

СВЕЩЕНИКЪТ

До края.

КЛИСАРКАТА

...И дадох ми за храна жлъчка и в нуждата
ми с оцет ме напоиха. Нека тяхната
трапеза им бъде мрежа и мирната им
гощавка – примка; да им се помрачат
очите, та да не виждат, и разслаби
завинаги чреслата им. Излей върху тях
яростта Си и пламъкът на Твоя гняв да ги...

ЕКСТ. ПАРКА "БАШ БУНАР", УЛИЦА. ДЕН

209. Ролерите свистят тихо по гладкия асфалт на тясната
ДЕТ-ОБЩ- БЛ крайбрежна алея и

210. Андрей едва забелязва в последния момент
ПВЛ-АМ- момчето, което го заобикаля и се отдалечава с леки
ПВЛ плавни движения. Той говори по мобилния, по-точно се е
напрягнал да чуе човека отсреща.

АНДРЕЙ

...Не, не мисля... Косьо, вече сума време
обикалям – хотели, стаи... То тука да не е
Лос Анджелис... Претръшваш града за
половин... Абе, обикалям като изоглавен, ти
казвам. Е и сега съм на Башбунар...
Башбунар, парк край реката... Косьо, тя не
е тука. Не знам, но... Не ми говори за
полиция и глупости! Какво ще направят? Кой
ще се занимава да търси... Ти бъди спокоен,
аз съм о'кей... Незнам, ти знаеш. Тя е твоя
жена, не моя...
Нямам. Ти говори ли с...

Той рязко млъква и отпуска ръка.

211. В далечината пред него дребна фигурка с някакво жълто
БЛ/ОБЩ петно, като преметната през рамо кърпа, се качва по
малкия мост към стария квартал Вароша и след миг
клонестите върби я скриват.

АНДРЕЙ

Дора-а!

—

Той хуква към моста. Докато стигне,

212. там вече няма никой. Андрей взима стъпалата с две
СР-ОБЩ крачки, тича до другия край – тя е изчезнала. Мобилният
му звъни; той го изключва и бавно се връща към средата
на моста. Измъква пакета с тютюн, натъпква лулата, пали...
Заглежда се във водата.

213. Лъчите на залязващото слънце си играят с плаващите
ДЕТ листа.
ГГТ

214. Подръпвайки от лулата, Андрей

ОБЩ

215. върви по улицата край реката...

ОБЩ

216. На един чардак забелязва простряна ярко-жълта хавлиена
кърпа.

ПВЛ/ОБЩ

ИНТ. СТАЯТА НА ДОРА. ДЕН

217. Дора отваря вратата на стаята – смутен и объркан,
ПБЛ Андрей е на прага. Тя отмахва един кичур от накриво
сложената перука, който ѝ влиза в очите. По лицето ѝ
преминава подобие на усмивка.

ДОРА

А-а-а! Знаех си, че си ти. Боже,
колко си остарял!

.

218. Синият пламък на лаборантското спиртниче меко облизва
ДЕТ металното канче.

219. От долния етаж при хазяите вие прахосмукачка. Андрей
ОБЩ стърчи пред полуотворената врата за чардака с гръб към
стаята, а Дора, стиснала облегалката на стола, го блъска
в пода и крещи в изстъпление:

ДОРА

...Отвратителен, ужасен, дебелашки егоизъм!...И
страх! Подъл, подлизурски страх да застанеш... да
стоиш като човек, като... И след всичко това
идваш... Брат ми, ти нормален ли си? С какви очи?...
Ще ме търсиш?! Я стига, моля ти се! Как ще ме
търсиш?! За какво си дошъл да ме търсиш? За
какво съм ти? За какво съм ти?!... Десет-петнайсе
години не сме се чували, сега се сети да ме
търсиш... Петнайсет години не си... Не си дойде за
погребението на мама, не си дойде за
погребението на татко... С някакви жалки телефони
се опитваш да замазваш... Само това правиш –
замазваш, замазваш, замазваш!... Не мога да го
понасям това, не искам да го понасям и няма да го
понасям!

220. Широкият му неподвижен гръб като че ли я поуспокоява;
СР тя пуска стола.

ДОРА

221. Не че има някакво значение. Нито за тебе,
ПБЛ нито за мене... Как е отвратителната ти
жена? Още ли сте в Латвия? Или в Литва?
Къде беше тоя хотел?

222.

БЛ

АНДРЕЙ

Виж... Може да е тъпо, но... Сънувах дядо.

* * *

ИНТ. КУХНЯ. ДЕН

223. Погледната от ръба на масата, пълната с димяща супа
ДЕТ чиния изглежда огромна; тази до нея – също. Следващите
две са по-малки.
224. В средата на масата има разрязана диня,
ОБЩ разчупена пита, купа с пържени кюфтета, друга – с
ГГТ картофено пюре; шишета лимонада... Около масата са
подредени три стола; четвъртият човек би трябвало да
седи на високо миндерче. Изпод възглавницата се подава
сгънат черно-бял вестник "Заря на комунизма".
225. Зеленото око на радиото леко примигва, но не се чува
ДЕТ никакъв звук.
226. Календарът над етажерката в обширната кухня е от 1967
ДЕТ година. От черния телефон с шайба под календара се
разнася пронизителен звън.
227. Хората сякаш току-що са излезли – крайчето на
ДЕТ-ОБЩ покривката още потрепва; на пода край печката се
полюшва дървено конче-люлка;
228. в мивката, под капещия кран, в мръсна чашка от кафе
ДЕТ плува полуизгоряла кибритена клечка.
Хората са излезли или ще влезат всеки момент – има
някакво присъствие, някакво очакване, човешки дъх... Но
тях ги няма.
229. През прозорците навън не се вижда нищо – светлината е
ОБЩ-СР ослепителна.
Телефонът продължава да звъни.

ИНТ. СТАЯТА НА ДОРА. НОЩ

230. Андрей ходи из стаята, размествайки предметчета и
БЛ мебели, за да си направи път в безпорядъка.

АНДРЕЙ

...Понякога не мога да повярвам, че всичко това е изчезнало завинаги. Останали са някакви парцаливи... глупости. Дървеното конче беше ли боядисано? Или само лакирано?... Мисля, че беше със синя седалка. Синя ли беше седалката?... Помниш ли герана в двора? Тъмна дупка и долу нещо проблясва, мърда, диша... Като хвърлиш камъче се чува "плюок", нещо се разшавва и после пак тъмно... Помниш ли миризмата на къщата, как миришеше в мазето? Зимника?... Никога след това и никъде по света не съм усещал такава миризма... Или миризмата на кухнята. Помниш ли как...?

231. Дора седи, свила крака на леглото и несъзнателно
ОБЩ попипва голата си глава.

ДОРА

Нищо не помня. Защо ме засипваш сега с някакви спомени?... В кухнята баба събираше лелички от махалата и им четеше съветска класика.

АНДРЕЙ

Да. Хладилникът беше в хола, не в кухнята. Кухнята, като са я нагласяли и подреждали не е имало хладилници и като се е появил хладилникът - бум, в ола... Имахме файтон, с два коня. Не че сме го имали, но... така... идваше да взима дядо. Защо да го взима? Нали дядо беше директор на банята? Или... Да. Имахме файтон, с два коня. Не че сме го имали, но... така... идваше да взима дядо. Защо да го взима? Нали дядо беше директор на банята? Или...

232.
ПБЛ

ДОРА

Баба ти е директор на банята. Глупости говориш! "Комунални услуги"! Предприятие. Дядо беше директор на

“Комунални услуги”.
Комунални... Имаше такива услуги едно
време.
Чистотата, благоустройството, боклука,
паркове и градини, банята, гробищата...

233.

БЛ

АНДРЕЙ

Сестра ми, какво значи
“благустройство”?

234.

БЛ

ДОРА

Множество неща устроени благо, за благо
на всички.

235.

ОБЩ

АНДРЕЙ

Файтонджията се казваше бай Чилък.
Дългуч циганин.

Той взима една възглавничка от другото легло,
машинално я стиска под мишница и продължава да обикаля.

АНДРЕЙ

Качвахме се до паметника на Левски. И
баба ми разказваше кой е той, какво е
правил... И това неведнъж...

Вратата на стаята леко се отваря и в процепа се показва
главата на Дундата. Тя мести очи от Андрей към Дора,
пак към Андрей.

ДОРА

Влез, миличка, влез!

Дундата отрицателно поклаща глава и затваря вратата.
Андрей продължава, все едно никой не го е прекъсвал.

АНДРЕЙ

През зимата се возехме на шейна, с един
кон... Веднъж отидохме с файтона до
Помпената станция, единият от конете
някак
стъпи накриво в канавката и си счупи
крака. Някой го застреля с пистолет в
главата...

236.

ПБЛ

Помпена станция?! Пистолет... Аз
верно съм остарял, обаче... Объркано ми е,
мъгливо... Обаче... Как едно нещо го има и го
има, и го има, а после го няма?! Къде
изчезват нещата, как изчезват?... Дядо
имаше едни обувки, боти – долу кожени, а
нагоре нещо вълнено, като кече. Изящни. И
това изящно нещо през зимата го слагаше...
обуваше галоши, гумени галоши... И така
ходеше в снега. И в калта. Аз не говоря
сега просто за някакви предмети. Не става
въпрос за дреболии, дето могат да се
пипнат, да се преброят, да се преместят.
Става въпрос за... Мисля, че дядо ме
обичаше
или там, каквото и да е било, както
никой... Както никой не ме е обичал. Или си
измислям? Преувеличавам... Верно, доста
преувеличавам. Файтони, дървени кончета...
А на баня съм ходил повече в
София, отколкото тука. Сам! "Като малък,
помня, ходех в събота на баня..."

Той не запява истински, по-скоро си го припомня. Спира
в далечния край на стаята и дълго гледа Дора.

237.

ПБЛ

И тя го гледа мълчаливо.

АНДРЕЙ (з.к.)

Приличаш на кришнарка.

ДОРА

На какво?

238.

ПБЛ

АНДРЕЙ

На кришнарка. Харе Кришна!... Защо не ти
отговаря мобилният?

ДОРА (з.к.)

Изхвърлих го.

АНДРЕЙ

Евалла! Дора, какво правиш тука?

239.

ОБЩ

Тя го гледа спокойно и мълчаливо. Няма намерение да му
отговаря.

АНДРЕЙ

Доктор Дора... Дър Дора... Дърдорана,
мамина сладка!

Тя се усмихва плахо.

ДОРА

Това беше хубаво. Сега ли го измисли?

АНДРЕЙ

Май че сега.

Дора бавно изпъва крака, придърпва се към ръба на леглото сякаш ще стане, после отново свива единия под себе си.

240.

БЛ

Кани се да каже нещо, отказва се. И все пак промърморва:

ДОРА

Дойдох тука да легна в някаква стая и да си отида... Искаш ли чай?

АНДРЕЙ

Не. Дай нещо за ядене.

ДОРА

Нямам. Не съм яла нищо от няколко дена.

Тя млъква, задъхала се е. Това споделяне ѝ идва в повече.

Андрей я чака да продължи, разбира, че Дора няма да каже нищо, хвърля възглавницата към леглото,

241.

ПОП

тя се удря в ръба и пада на пода. Той я вдига, наглася я и казва тихо:

АНДРЕЙ

Хайде да си ходиме. Да се прибираме вкъщи.

ДОРА

Никъде няма да ходя. И моля те, остави ме намира! Всъщност, ти си тръгваш. Веднага! И си отиваш вкъщи. При жената, при хотела, ...при отворителния си живот.

ИНТ. АПАРТАМЕНТА НА КОСЬО. ДЕН

242. Надвесен над тоалетната чиния, Косьо повръща с много
ДЕТ-ПВЛ- кашляне и плюене. Изплаква уста на мивката, избърсва се
СР и излиза от банята.

243. Взима мобилния от масата в хола, приближава до
ОБЩ прозореца, набира номер, гледа навън.

244. Високият етаж на блока предлага широка панорама към
БЛ/ОБЩ необятното пространство на комплекс "Люлин".

245. Никой не му отговаря, но Косьо продължава да чака и да
ПВЛ си мърмори:

КОСЬО

Къде изчезна, ма?... Къде пропадна,
пичка ти майна!

ЕКСТ/ИНТ. ШОСЕ, КОЛА. ДЕН

246. Двете задни вратички на пикапа са отворени; отвътре
ОБЩ-ПБЛ- стърчат дъски, пълно е с инструменти и торби цимент.
ОБЩ Изглежда една от торбите е разпрана – зад пикапа се
носи вихрушка от ситен сивкав прах.
Андрей се опитва да го изпревари, но шосето е тясно, а
отсреща непрекъснато се точат коли. Той затваря
прозореца и се примирява.
Вихрушката се стъстява, разрежда се, прекъсва за миг,
пак се стъстява. Шофьорът на пикапа явно не ѝ обръща
внимание. В един момент отвътре излита ефирен,
яркооранжев парцал, издига се нагоре и се заплита в
крайпътните храсти.
Андрей така се е зазяпал след парцала, че едва успява
да види табелата "София", сочеща надясно и с мъка взима
завоя. Еднопосочната отбивка минава под тесен надлез,
за да излезе на главния път. Андрей спира наред
надлеза и пуска аварийните светлини. Седи известно
време неподвижен, вдига
поглед към тавана на колата, после включва на задна,
обръща и

247. по еднопосочното, с мигащи светлини, се връща на
ОБЩ старото шосе.

248. Едва забележимо усмихнат и някак с благодарност
ОБЩ-СР проследява пърхация в храстите оранжев парцал.

ИНТ/ЕКСТ. ГАРА, ПЕРОН. ДЕН.

249. Дора плахо наднича през витринния прозорец на тясно
БЛ/ПОП помещение с подредени нагъсто пейки – чакалнята на ж.п.
гарата, отваря вратата и влиза. Вътре няма никой.
250. На таблото с разписанията се виждат само две гари –
СР-ОБЩ Левски и Троян, и черни цифри. И зад билетното гише
няма никой.
251. Тя излиза на перона. В пустото пространство, освен
ОБЩ губещите се сред тревата релси, нищо друго не подсказва
някаква възможност за транспорт. Не се чува никакъв
звук, освен неясно монотонно, прилично на маховик,
свистене.
252. На север, в далечината, виси немигащото око на червен
ПОП семафор.
253. Подобно червено око се е оцъклило и в обратната
ДЕТ посока, на юг.
254. На малко столче край масичка с пепелник и пластмасова
ПОП чаша кафе, пред павилионче за перилни препарати в самия
край на перона, седи дебела лелка, подпряла лакти на
бедрата си и пуши замислено. Всъщност, просто зяпа една
кафява кокошка, която кълве изсъхнало парче пица до
бордюра.
255. По тясната пътечка след другия край на перона,
ПОП ръкомахайки, явно в оживен разговор, бавно приближават
двама мъже по потници.
256. Неподвижна, с ръце в джобовете на шлифера, Дора
БЛ/ОБЩ отмества поглед от тях и се заглежда във високата,
запустяла, кулообразна постройка до насрещната ограда.
Опитва се да разбере какво ли е било това здание,
строено явно преди много години, за някаква дейност,
която вече не съществува. С олющена мазилка, закована с
дъски врата и един-единствен малък отвор – продълговат
прозорец без стъкла – в горния край. След миг в отвора
се появява собственото ѝ лице.

257. С голата глава, хлътналите очи, без мигли, без вежди, с
ПБЛ тънки устни, с някакво подобие на усмивка...
ДГТ

258. И лицето я вижда. Отгоре пустата гаричка е като на
ОБЩ длан. Далечният червен семафор, леличката, кокошката,
ГГТ Дора в шлифера... Вижда се дори звука на маховика.
Двамата мъже по потници се разделят – единият прекосява
диагонално релсите, а другият продължава по перона и се
заяпва във вирналата глава Дора. Дора не го забелязва;
тя гледа себе си горе на кулата.

* * *

ИНТ. РЕСТОРАНТ. НОЩ

259.

ПБЛ

АНДРЕЙ

..."Комунални услуги"!... Идва от "комуна". От "комуна" идва и "комунизъм". Но не се казва "комунистически услуги", не. Сигурно и "Come together" идва оттам... Това не беше смешно... Ма аз не се и опитвам да те разсмивам.

260.

ПБЛ/АМ-
СР

Андрей е сам на бара в празен ресторант и говори на бармана в далечния край; барманът — сравнително млад човек по тениска, с цифрата 1 на гърдите и гърба, не го слуша; вкарва сметки от касови бележки в компютъра. Андрей е много пиан. Затананиква си нещо без думи, смъква се от високия стол, прави няколко стъпки в подобие на танц, отпива от чашата, сяда отново.

АНДРЕЙ

"Come together"! Да си ебе майката!...

261.

ОБЩ

Хрушчов! Чувал ли си за Хрушчов? Ти си младо копеле... Знаеш ли кой е Хрушчов? Дядо ми смяташе Хрушчов за пълен простак. Беше комунист до мозъка на костите си, но смяташе Хрушчов за пълен простак. Ти смяташ ли, че Хрушчов е пълен простак?... Нямах представа кой е Хрушчов. Явно. Нищо, де... В дъното на двора, съвсем в дъното, имаше кокошарник, голям кокошарник. Една зима един щъркел живееше там. Беше си счупил крилото, не излетял с ятото, не заминал, останал за зимата. Дядо ми го беше прибрал. Виждал ли си жив щъркел? Отблизо?... Аз го гледах отдолу нагоре. Искam да кажа...

Той слиза от стола, кляка и показва как е гледал щъркела.

262.

ПБЛ

Сяда пак.

АНДРЕЙ

Беше по-висок от мене... Тоя щъркел си е заминал, аз не съм видял кога. Знаеш ли къде е сега щъркелът?...

Той отпива голяма глътка и млъква. По челото му са избили капчици пот, които се стичат и му смъдят на очите.

263.
БЛ-ОБЩ

Единствената останала келнерка – и тя по фланелка, но с №5 – събира чаши от масите. Андрей, я поглежда за миг, после се обръща към бармана.

АНДРЕЙ

На майната си е... Ало, персонала!

Барманът бавно се приближава.

АНДРЕЙ

Ти си от персонала, нали?... Имаше една табелка в банята... Все едно. Не се обиждай. И аз съм персонал, знам какво е. Работя в хотел. Малко съм началник, но... Всъщност, половината свят е персонал – обслужва другата половина... А още по-всъщност, не е така. Всички са персонал! Всеки обслужва някого...

264.
ПБЛ-СР

Барманът го прекъсва мрачно:

БАРМАНЪТ

Господине, какво ще искаш? Нали плати вече?

АНДРЕЙ

А, да. Имаш ли някакъв коняк? Тая водка ми писна... Коняк... Или... "Бенедиктин" нямаш?

БАРМАНЪТ

Нямам.

Той го гледа няколко секунди неподвижно, изважда тумбесто шише, сипва два пръста в малка чашка, слага я пред него, прибира шишето и се отдалечава мълчаливо. Андрей е шашнат.

АНДРЕЙ

Ебати! Ти ме уби! Коняк "Плиска"... Не съм виждал сто години. Кой прави още коняк "Плиска"?!

Той вдига чашката с коняка, разглежда я на светлината на лампите, оставя я и веднага я забравя.

АНДРЕЙ

Дядо ми беше мощен човек. Със стоеж. С достойнство... Имаше една поговорка... Пояс...

265.
ПБЛ

Знаеш ли какво е пояс? Парче плат, тясно парче плат, дето се увива около кръста. Поговорката... "Червата да ти се влекат, ти ще казваш — поясът ми се е разпасал!"... Това сега ако може да го измисли някой — ебати!... Ходеше изправен, едър, високчовек, винаги изпънат,

с вдигната глава. Бил е кмет на Ловеч, после директор на това... на "Комунални услуги"... Ти мани кмет, директор, не става въпрос за... И все усмихнат. Не просто усмихнат — сияещ!... В последните си години доста се смръчка, обърка се... Ей, как само се обърка! Сигурно наоколо му се е струвало голямо... изчезнало е каквото си е мислел, в каквото е вярвал... И е останало едно голямо лицемерие... В ковчега приличаше на мишок. Имаш ли някаква представа къде е сега дядо ми?... Всъщност, аз не съм тука заради дядо. Сестра ми...

266.
СР-АМ

Барманът се приближава, обличайки якето си.

Господине, хайде да тръгвате! Хайде, господине... Хайде!

Андрей се оглежда, избърсва лицето си от потта и сълзите и бавно почва да пъха по джобовете телефона, пакета с тютюн, запалката; но току спира и зяпа бармана. Барманът е изгубил търпение:

БАРМАНЪТ

Айде, тръгвай де! Не ме зяпай! Абе, тръгвай си, тръгвай, заминавай, изчезвай оттука! Махай се бе, човек! Отдалечавай се... И-и-и, ибих ти репеля!

ИНТ. СТАЯТА НА АНДРЕЙ. НОЩ

267. Андрей влиза в стаята си, пали лампата, гаси я, затваря
АМ-СР- внимателно вратата, прави крачка и спира в средата.
ПВЛ Олюлява се леко, но успява да стои прав. Около
слабините и надолу по единия крачол на панталона му
тъмнее мокро петно – изглежда се е напикал. От съседната
стая приглушено се носи накъсаното протяжно хъркане.
Андрей се навежда да вдигне сака си и пада по гръб.

268. Надига се, подпира се на лакът – така даже му е по-
ОБЩ удобно – рови в сака и измъква една блутут-колонка.
Опипом включва телефона си и се отпуска назад; главата
му глухо издумква в пода.
Из стаята, в полумрака, се разнася кръчмарска глъчка,
неясен близък и далечен говор, тракане на чаши,
шумотевица. После тръгва някаква скръбна музика, само
два или три духовии инструмента. Сякаш двама-трима души
пристъпват едвам-едвам, а постепенно все по-уверено и по-
уверено – бавно, тежко, погребално. Процесия.
Андрей я спира и след няколко секунди тишина я пуска
отново. Пак я спира. Пак я пуска.
Скръб, тишина, скръб – накъсана, но неумолима процесия.

ЕКСТ. ПЪТ КРАЙ РЕКАТА. НОЩ

269. Лъчът на БТР-а се отплесва за кратко към пустото поле и
ОВЩ неуспял да разпръсне чернилката се връща на тесния
снежен път.
Еднообразното леко потрепване на светлината,
абсолютната тишина и белотата на пътя прорязваща
мрака, правят среднощния смразяващ студ напълно осезаем.

* * *

ЕКСТ. КОЛАРСКИ ПЪТ. ДЕН

270. Два червени помпона, полюляващи се върху конските чела.
ДЕТ
ДГТ
271. Успокояващият ритъм на конските копита в меката прах на
ДЕТ коларския път.
272. Кожените поводи леко приплясват по широките гърбове на
ДЕТ конете.
273. От високата капра на файтона те изглеждат някъде много
ПОП далеч, ниско долу.
ГГТ
274. Във файтона няма пътници; няма и файтонджия.
СР/ПОП
275. Самотен файтон с два коня, с вдигнати във въздуха,
ОБЩ пляскащи поводи, наред необятното пусто поле.

ЕКСТ. РЕКАТА, ПЪТЕЧКА. ДЕН/ПРИВЕЧЕР

276. По средата на реката, следвайки извивките на
ДЕТ/ОБЩ течението, се носи някаква нишка — дебел конец или
найлонова връв в ярък, циганско-пембен цвят. Началото
се губи в далечината, сигурно има повече от 30-40 метра
— Дора не може да прецени точно — но краят му изобщо не
се вижда.

277. Тя е клекнала на брега, наметнала хавлиената кърпа;
ПОП полюлява се леко напред-назад. Изглежда, че отдавна се
чуди да влиза или не; изправя се с мъка и бавно
раздвижва схванатите си крака. Хавлиената кърпа се
смъква и открива мършавото ѝ, голо тяло.

278. С отмерени движения Дора попипва главата, гърдите,
ОП-СР корема, стъпалата... Приключила ритуала, нагазва във
ВАРИО водата и заплува към червената нишка. Когато я достига,
само я докосва, не иска да наруши движението ѝ. Краят ѝ
все така не се вижда.

279. Привечер, навръщане от къпането, Дора върви дълго край
ОБЩ висока подпорна стена до реката. Дребната ѝ фигурка е
като драскотина с нокът по сивия бетон.

280. В прахоляка на пътеката стъпалата ѝ оставят отчетлив
ДЕТ отпечатък.

ИНТ. СТАЯТА НА ДОРА. ПРИВЕЧЕР/НОЩ

281. Дора понечва да отключи вратата на стаята си, но се
ДЕТ-ПВЛ спира — някой вътре си подсвирква. Тя долепя ухо до
вратата, дърпа се назад; свирукането продължава.
Поколебава се дали да влезе,

282. отказва се; простира хавлиената кърпа на перилото на
СР чардака. Обляга се на перваза, озъртайки се към стаята.
Отърква прашните си ходила в прасците — първо едното,
последругото; обува сандалите. От двора се носи
пискливият глас на хазяина:

МЪЖКИ ГЛАС (з.к.)

...И за какво ѝ е колело, тя плюска по цял
ден, няма хич да седне на колело... Ще стане
като с онова, как беше, дето го буташе,
ролер-молер, тротинетка, какво беше? Бута
го, бута го една седмица и го фърли от
моста. Само ги измисляш... Само да се
купуват разни... Никакво колело няма да
купувам! Чуваш ли ма? На теб ти говоря!

.

283. След малко Дора ходи напред-назад из стаята, а Андрей я
ПВЛ/СР/ следи, облегал в рамката на вратата към чардака.
АМ

ДОРА

Това сега някакво гости ли е?

АНДРЕЙ

Визитация. Сестра ми, защо трябва да се
държиш така, дръпнато и свински?... Знам,
че ти е странно да ме виждаш тука, че е
тъпо, че си ми ядосана... Просто искам да
разбера...Какво става с тебе? Какво си
решила?...Толкова ли пък е гадно това?

Тя сядва за малко, после пак тръгва.

ДОРА

Какво става с мене? Добре... Обмислям.
Да си запаля цигара, да подпаля пожар
или просто да духна клечката... Животът ми
е като кутия кибрит. Имам чувството,
че е останала една-единствена клечка.
И не знам за какво да я употребя...

Тя млъква с чувството, че е казала всичко.

284. Андрей е лаконичен.

ПВЛ

Поетично, да си ебе майката!

Дора сяда на леглото, кръстосва крака и му се усмихва.

ДОРА

За какво да говоря с теб?! Ти се подиграваш с всичко.

Той прави крачка към нея, после тръгва из стаята.

АНДРЕЙ

Не, не... Не се подигравам, не.

285.

ОВЩ

Не се подигравам... Ни най-малко... Просто... Нека да изкараме до зимата, пък после ще видим, ще се приберем, ще завали сняг, много сняг, пръхкав, няма да излизаш на студа, ще ти донеса една шепа отвънка – сух, пръхкав сняг... Ще попътуваме с влак. В локомотива. Ще уредя да пътуваме в локомотива. То, верно, вече няма пуфкащи локомотиви, но все пак... Влакът си е влак. Няма да се прибираш при Косьо, нали?

Тя не му отговаря; мълчи и не го гледа. Той се е спрял пред чашата с черното букетче.

АНДРЕЙ

Какво е това?

Дора вдига глава.

ДОРА

Петгодишният ми внук ги правеше. Аз го имитирам.

Тя става от леглото с намерение да прибере букетчето, но почти веднага се отпуска на близкия стол. Усетил желанието й, Андрей приближава, подава й чашата и остава на прага към чардака.

286.

ПВЛ-СР

Тя дълго разглежда черните топчета.

ДОРА

Някаква мъгла ме е погълнала... Изгубих сетивността си. Не виждам зелената трева, червеното мушкато, синьо-белите облаци... Ту виждам, ту

не виждам. Понякога не
чувам нищо; звуците изчезват или остава
самотен звук... Сам-самичка съм. Много ми
е самотно... И от това много ме боли. Не
болестта, не смъртта... Сам-самичка в
света. Аз и някакъв свят. Аз и някакъв
остатък от тяло. Тялото ми е като съдран
чувал, спихната дрипа...

Внезапно тя пуска чашата с букетчето на пода, сухите
черни цветя се разпиляват, става и излиза от стаята.

287. Андрей не успява да си поеме дъх, когато тя се връща,
БЛ-СР затваря бавно и се обляга на вратата.

ДОРА

Не искам да ти обяснявам. Срам ме е, че
ти ги говоря тия работи... И не се
оплаквам.

Той не смее да я прекъсне, но след като тя дълго време
не казва нищо, не успява да се сдържи.

АНДРЕЙ

И аз съм самичък. Всеки е сам. И слава
Богу! Иначе как ще усетиш радостта от
досега с друг човек? Как изобщо ще имаш
нужда, как ще се обърнеш към друг човек?
Защо да се обръщаш?... Нали това е любовта
– един сам и друг сам!

Неговата разпаленост я развеселява.

ДОРА

Много ти разбира главата. Хеле пък от
любов!... И от къде на къде "слава Богу" за
самотата? Това е просто...

Съсредоточен върху току-що напипаната мисъл, Андрей
продължава с възклицанията.

288.

БЛ

АНДРЕЙ

И слава Богу, че е така!

ДОРА

Това са някакви жонгльорства.

АНДРЕЙ

И слава Богу!

289.

БЛ

ДОРА

Приключи ли?

АНДРЕЙ

И слава Богу, че е така!... Приключих.

Той излиза на чардака.

290. Отдолу долитат женски смях и хихикането на хазяина и
ОБЩ Андрей почти веднага се прибира в стаята.

АНДРЕЙ

И двамата сме сам-самички. Другото е персонал.

ДОРА

Какъв персонал?

АНДРЕЙ

Персонала на банята.

ДОРА

Ти само се майтапиш.

АНДРЕЙ

Не се майтапя. Всички така си живеят.
В банята. Харесва им, уютно им е...
А може и ние да сме от персонала.

ДОРА

Не сме.

АНДРЕЙ

И слава Богу!... Донесох ти тука, да те
разведря... Едно погребално парче.

ДОРА

Брат ми, не се уморяваш да измисляш
някакви... Пиша ми се.

Андрей вече е измъкнал блутут-колонката от чантата си и
пуска парчето.

АНДРЕЙ

Седни тука. Ще пишаш. Седни сега тука.

Сред кръчмарската глъчка тръгва нежната скръб.
Дора сяда на леглото с изпънати крака;

291. пръстите ѝ леко потрепват в ритъма на музиката. Андрей
ПОП сяда на пода до нея. Процесията бавно набира сила –
флигорна, тромпет, кънтящ бас.

ДОРА

Ще се напишам... Какво е това?

АНДРЕЙ

Слушай, слушай...

Двамата са като на портрет от стара, ръждива
фотография.

ЕКСТ. ПЛОЩАДА. ДЕН

292. На площада пред Общината е издигната естрада с портрети
ОБЩ-СР на Левски в двата края. Отпред са се струпали стотина души.
В момента кметицата — пълничка лелка в елегантно костюмче — изнася реч. Деформирани от високоговорителите и разстоянието, думите на кметицата долитат на талази и малко неясни, но все пак разбираеми.
Андрей откъсва голямо парче захарен памук, предлага го на Дора, само за да я види как се усмихва и клати глава, после го напъхва в устата си.
Двамата вървят по Търговската към площада. Андрей казва нещо на Дора за
293. циганката с дочената престилка, която бута
ПБЛ/ОБЩ внимателно градинарската количка, пълна с вода, но Дора не реагира —
294. вниманието ѝ е погълнато от букета маргарити,
ДЕТ който стиска в ръка. Отнякъде бучи строителна машина.

КМЕТИЦАТА (З.К.)

...по случай сто и осемдесет годишнината от рождението на великия Апостол на свободата Васил Левски. ... пътепоказател сред предизвикателствата на новото време. Той няма аналог в световната история. С кого можем да сравним делото и образа на Левски? Някои го сравняват с първия президент на САЩ — Джордж Вашингтон. Но Вашингтон е потомствен аристократ, генерал от американската армия със солидна заплата. А нашият Васил Левски се е родил сред поробения си народ и е записвал всеки изхарчен грош... като водач на национално... Може би двамата мъже си приличат само по това, че поколенията са ги увековечили в каменни монументи. И днес ние стоим под най-големия паметник на Левски, за да почувстваме величието на неговото дело. Но дали това...

295. От високото над града огромният паметник гледа леко
МОП скръбно и отнесено на скромния си рожден ден.
ДГТ

ЕКСТ. ПАМЕТНИКА. ДЕН

296. *Откриват паметника на Васил Левски.*
297. *С мъка свалят огромното платно.*
298. *Човек в белезникав, безформен шлифер изнася реч.*
299. *Наоколо има доста хора, повечето в подобни шлифери.*
300. *Човекът ръкомаха много; сече въздуха предимно с лявата ръка.*
301. *Лицето на паметника — с леко скръбния, безучастен поглед към града — е същото, не се е променило за всичките тия години.*

ЕКСТ. ЖЕЛЕЗНИЯ МОСТ. ДЕН

302. Облегнат на парапета на Железния мост, Андрей си гледа
АМ телефона,

303. който показва 11:10; когато става 11:11,
ДЕТ

304. той затваря капачето, тихичко извиква: "опа-а-а!", и
СР хвърля телефона

305. в реката.
ДЕТ
ГГТ

ИНТ. СТАЯТА НА ДОРА. ДЕН

306. Дундата — момиченцето на хазяите — е седнала на малко
СР-АМ- столче на чардака и яде пържена филия със сирене от
ОВЩ-ПВЛ- пълната чиния, донесена за Дора. Срещу нея Дора е
ОВЩ запалила спиртника на перваза на прозореца и една по
една опушва маргаритките от букета.

ДОРА

...Освен българския има и много други
езици. Например италиански. "Грация",
"Прего" — това е на италиански. Или това...

Тя запява тихичко, но с много чувство.

ДОРА

Ма оджи дево дире ке
Ти волио бене
Пер куесто канто е канто те
Е стато танто гранде ормаи
Нон са морире
Пер куесто канто е канто те... Това е
"Песен за теб" "Канцоне пер те" — песен
за теб. Харесва ли ти?

Дундата клати глава.

Дора продължава; нещо я е стиснало за гърлото.

ДОРА

Ки са се финира
...Та-та-та... сонио... а-а-а... прендера
Се а уналтра по диرو
Ле козе ке дичево а те...
Ма оджи дево дире ке... Освен Ловеч има
и други градове по света. Например
Венеция. Венеция е в Италия. И
говорят италиански. И във Венеция има
един много голям площад, Сан Марко,
почти винаги е пълен с гълъби...

ДУНДАТА

В нашта група има един Марко. Марко
Капитански. Така му е името.

ДОРА

Ето, виждаш ли? Леко е италианец... Във
Венеция има едни лъвовے, статуи на

лъвовe, с крила.
Тука в Ловеч, в зоологическата
градина също имате лъв, но той е без
крила. А венецианските, италианските
са крилати... Ма оджи дево дире ке
Ти волио бене
Пер куесто канто е канто те
Е стато танто гранде ормаи
Но са морире
Пер куесто канто е канто те А
венецианските, италианските
са крилати... Ма оджи дево дире ке
Ти волио бене
Пер куесто канто е канто те
Е стато танто гранде ормаи
Но са морире
Пер куесто канто е канто те

Тя помирисва току-що опушеното черно топче, поставя гов
чашата при другите и продължава с поредната маргаритка.

ДОРА

Във Венеция няма улици, а само малки
реки, канали. Целият град е на вода. И
хората ходят с лодки по каналите. Има едни
големи лодки, извити... С много красиво
име. Казват се "гондоли". Ма оджи
дево дире ке...
Ти волио бене
Пер куесто канто е канто те...

ЕКСТ. УЛИЦИ, ПЛОЩАД. ДЕН

307. Дечица са се опитали да се маскират като цветя.
308. Вървят по улиците на града.
309. Събират се на площада.
310. Маскировката се изразява предимно в изрезка от картон във формата на цвете; рядко се вижда цялостен костюм.
311. Кокичета, лалета, камбанки... И просто цветя.
312. Пеят се песни, рецитират се стихчета...
313. Парада на цветята. Социалистически детски празник.

ЕКСТ/ИНТ. ПАМЕТНИКА, ЛИНЕЙКА. ДЕН

314. По стъпалата към паметника на Левски се стича вода и
ДЕТ влачи всякакви боклуци от скорошното честване –
пластмасови чашки, смачкани знаменца, найлонови
торбички, фасове, дори една разкъсана, шарена надуваема
топка.
315. Боклукът подскача от стъпало на стъпало и изчезва
ДЕТ надолу към града.
316. На площадката пред паметника боботи камион-водоноска.
ОБЩ Шахтата за оттичане явно е запушена; около нея се е
образувала голяма локва. Миячът плющи с маркуча и се
опитва да насочи водата към стълбите.
317. След малко премества мощната струя към постаментата на
ДЕТ-АМ паметника, после облива цървулите и
318. даже изпраща като поздрав един фонтан нагоре.
ДЕТ
ДГТ
319. Водата бързо се оттича, но все пак посивелият метал
ПВЛ-ОВЩ лъсва; лицето остава мокро, с накъсани тънки струйки.
По тясната уличка откъм реката се задава линейка, пуска
за миг светлините си, докато минава през паркинга край
паметника, изгася ги и се скрива надолу към града.
320. Отпред в линейката са лекарката и шофьорът. И
СР двамата, около 35-годишни, пушат и издухват дима през
полуотворените странични стъкла.

ЛЕКАРКАТА

Сигурен ли си, че е Дядо Коледа?

ШОФЬОРЪТ

Той е.

ЛЕКАРКАТА

Е, къде му е палтото с качулката?

ШОФЬОРЪТ

Де да знам къде му е.

ЛЕКАРКАТА
Днеска е четвъртък.

ШОФЬОРЪТ
Браво на него!

ЛЕКАРКАТА
На кого?

ШОФЬОРЪТ
На четвъртъка.

ЛЕКАРКАТА
Защо браво?

ШОФЬОРЪТ
Щото е днеска.

ЛЕКАРКАТА
О-о, я стига глупости!... Каза ми, че в
петък ще ми кажеш, развеждаш ли се, не
сели развеждаш и какво правиме...

ШОФЬОРЪТ
До петък има много време. Днеска е
четвъртък.

Той се усмихва, хвърля фаса си навън и поглежда през
прозорчето към задната част на линейката.

321.
АМ
Там, само по мърлява фланела и гащи, лежи клошарят Дядо
Коледа. Лицето му е разкървавено, очите – затворени; не
се разбира жив ли е, умрял ли е...

ИНТ/ЕКСТ. РЕСТОРАНТА, РЕКАТА. ДЕН

322. Без перуката и бутафорните очила, явно решила да не
ОБЩ крие голата си глава, Дора е седнала в ресторанта на
една от масите по средата на обширното помещение,
разглежда менюто и поръчва на келнерката с униформената
фланелка №5.

ДОРА

...Пилешка супа... Или не, боб чорба. Пилешка
пържола... Риба не виждам, има ли някаква
риба?

КЕЛНЕРКАТА

Скумрия на скара можем да ви направим и...

ДОРА

Чудесно. Значи скумрия на скара, а не
пилешка пържола... И едни магданозени
кюфтета. Те големи ли са?

323.

СР

КЕЛНЕРКАТА

Ами, големшки са. Три.

ДОРА

Добре. И... Хляб май няма да искам.

КЕЛНЕРКАТА

Имаме пърленки. С масло, с чесън, със
сирене...

ДОРА

Добре. Една пърленка с масло.

КЕЛНЕРКАТА

За десерта, по-късно? Нещо за пиене?

324.

СР

ДОРА

По-късно, благодаря. За пиене? Малка
минерална вода.

КЕЛНЕРКАТА

А-а, сама ли ще сте? Чакате ли някой?

ДОРА

А... и, ако може, донесете всичко наведнъж,
като стане готово. Не едно по едно.

325. ОБЩ Келнерката кима, прибира менюто, благодари и се отдалечава. Дора се обляга назад и деликатно почва да разглежда хората по съседните маси; погледът ѝ не се спира на нито едно лице. Тя става и излиза на тераската към реката.
326. АМ/ОБЩ Ресторантът е в подножието на Покрития мост. Вдясно надолу е Пешеходният, а в далечината след него проблясват гъстите перила на Железния. Никой не минава по мостовете. Дървената платформа за оркестъра при отсрещния бряг е празна. Реката тече едва-едва, лениво, безшумно омаломощена от жегата. Дори за миг не разчупва всеобщото мъртвило. То действа угнетяващо на Дора и тя тръгва да се прибира, но забелязва нещо във водата –
327. ПОП откъм колоните на Покрития мост, в средата на течението, се носи дълга дреха с качулка, с разперени ръкави, приличаща на удавник, която, кой знае защо, не потъва.
328. ДЕТ/СР Масата е отрупана с храна. Изглежда келнерката се е разнежила, защото е донесла и вазичка с едно невенче. Дора докосва оранжевата му главичка, развива ножа и вилицата от салфетката, отрязва парченце магданозено кюфте; оставя ножа, боцва леко рибата, оставя и вилицата; отчупва парче от пърленката и дълго бърше пръсти в салфетката. Попипва голата си глава и става.
329. АМ Слиза по стълбите към тоалетната; бута вратата
330. ПБЛ-СР-АМ опитва се да повърне в мивката. От устата ѝ излиза само малко тъмна слюз. Тя кашля, плюе, изплаква уста, поглежда се в огледалото, влиза в кабинката, сяда на капака на тоалетната и заключва. Почти веднага отключва и много бавно отваря вратата. Държи се за дръжката, опитва се да стане, но не може. И се разрежава. С беззвучно хълцане, с разкривено почервеняло лице, с много сълзи. Ръката ѝ стиска дръжката и кокалчетата ѝ постепенно побеляват.
331. ПОП-СР В тоалетната шумно влизат две бърборещи момичета с дълги, изкуствено изправени, червеникаво-черни коси.

332. Спокойно и уверено Дора прекосява ресторанта, сяда на
ОБЩ-АМ масата си и махва на келнерката, която веднага се
приближава.

ДОРА

Аз много се извинявам, но мога ли да ви
помоля да опаковате всичко за вкъщи?

КЕЛНЕРКАТА

Разбира се, няма проблем. Нещо не ви...
Няма проблем. Само за супата не съм
сигурна дали...

ДОРА

Няма значение супата.

Келнерката сърчно отнася и четирите чинии. Дора вади
портмоне от големия джоб на роклята си, измъква
банкнота от 50 лева, оставя я на масата, прибира
портмонето. Обляга се на стола, затваря очи и пада.

333. От съседната маса се надига пъргав чичко, но не смее да
АМ-СР се приближи; озърта се безпомощно. Все пак успява да
привлече вниманието на келнерката; тя вижда Дора, хуква
към нея и пътем крещи:

КЕЛНЕРКАТА

Ценко, Ценко! Викай "Бърза помощ"!

334. Стърчена на пода, Дора отваря очи и повдига леко ръка.
СР

ДОРА

помощ"!

Аз съм лекарка. Няма...

Келнерката кляка до нея.

ДОРА

Просто ми причерня... Добре съм...
Аз съм лекарка.

335. Келнерката ѝ помага да се надигне,
СР/ОБЩ а пъргавият чичко изправя падналият стол. Дора сяда, все
още държейки ръката на келнерката; опитва се да се

ДОРА

Няма нищо... Извинявайте много... Прощавайте.

ЕКСТ. КАЗАРМЕН ПЛАЦ. НОЩ

336. ОБЩ От пълния мрак, сред барабанен грохот и трясък, сцената изригва в светлини и разноцветни пушеци.
337. АМ Барабанистът, полускрит зад комплекта барабани, започва солото си с безкрайно тремоло, рязко спира в напразно очакване на овации и подхваща отново с мощно блъскане в касата.
338. ПБЛ/ОВЩ Андрей, сред тълпата от няколкостотин души, има чувството, че всеки удар го лашка в корема. На плаца в старата градска казарма Lovech Rock Fest е в разгара си. Ентусиазмът от сцената някак не се предава на публиката. Хората просто стоят, говорят си с подвикване и може би чакат следващите изпълнители,
339. ДЕТ/ОВЩ а повечето снимат с телефоните си. От полумрака на плаца телефонните светлилки изваждат само
340. БЛ части от лица,
341. АМ силуети,
342. СР неясни жестове.
343. ОБЩ Освен сцената, в страничната алея е осветен и дълъг навес с пейки и маси – стотина души си прекарват концерта, пиейки бира.
344. СР Барабанистът подхваща традиционното потегляне на локомотив с постепенното забързване;
345. АМ Андрей отпива от бирата и трудно придържайки пластмасовата чаша, почва да пали лулата си, когато нещо леко го блъсва в крака.
346. ПБЛ-АМ ГГТ Дребно момиченце, три-четиригодишно, високо малко повече от половин метър, с ярки лимоненожълти гумени ботушки се провира между хората; зад детето се движи млада жена, окичена с гердани, висулки и железарии – сигурно майка му – и следи неговия поход.

347.
ДЕТ

През очите на момиченцето краката на хората може би изглеждат като стволовете на дървета в гъста гора, но водено от барабания трясък, то с лекота си проправя път към светлините на сцената.

* * *

ИНТ/ЕКСТ. СТАЯТА НА ДОРА, ДВОРА. ДЕН

348. На сутринта, понесъл пликче с банички и боза, Андрей
АМ-ДЕТ- чука на вратата на Дорината стая.

СР

АНДРЕЙ

Руум сървис за госпожата!

Никой не му отговаря; той отваря и влиза.

349. В обичайния си безпорядък, стаята е празна. Той се
ОБЩ помотава малко, наднича към банята, оглежда се – всичко
си е както си го спомня, никаква очебийна промяна.
Отваря вратата към коридора, ослушва се – нищо не се
чува. Само отвънка се носи някакъв тътен и
периодичноглухо думкане.

АНДРЕЙ

Дора?

350. Това е по-скоро питане, отколкото повик. Никой не му
ОБЩ отговаря.

351. Излиза на двора, където хазяинът с пискливия глас – над
ОБЩ стокилограмов дебелак – и жена му – пълничка
къдравелка, варят буркани в димящ казан.
Андрей ръкомаха, все още с баничките в ръка; не се чува
какво ги пита – неясният тътен се е усилил. Двамата
подробно му обясняват един през друг.

352. Бурканите в казана и край него са малки, с нещо тъмно-
ДЕТ червено – може би сладко от череши.

ИНТ. ОБЩЕСТВЕНА БАНЯ. ДЕН

353. Мургава ръка с тесла се мъчи да откърти от олющената
ДЕТ/ОВЩ стена пожълтялата, очукана табелка "НЕ ВЛИЗАЙ В
ПРЕРЕКАНИЕ С ПЕРСОНАЛА НА БАНЯТА". И успява.
Отвън, през избитите врати, се вижда строителна машина
с висящ огромен топуз, която с тътен и думкане досъбаря
дебелите стени на банята.

ИНТ/ЕКСТ. ГАРИ, ВЛАК, КОЛА, ШОСЕ. ДЕН

354. Андрей се втурва в чакалнята на гарата, разпитва нещо
 СР-ОБЩ- на гишето и хуква навън. Качва се в спряната си отпред
 АМ кола и потегля.

.

355. Два щъркела газят из ливадата, а в далечината при
 ОБЩ върбите край реката пристъпва още един.

356. Допряла чело в стъклото, Дора ги гледа от прозореца на
 БЛ влака. *Колелата потракват ритмично,*

357. щъркелите се отдалечават — *потракване*, далечни щъркели,
 ОБЩ

358. *потракване*, друга ливада с бали сено,
 СР

359. *потракване*, минаващи коли и камиони, *потракване...*
 ДЕТ

.

360. По шосето през Пресечената скала колата на Андрей
 ОБЩ напуска града.

.

361. Дора се обляга назад в дълбоката седалка, повдига
 СР голите си вежди и се опитва да изтананика нещо; устните
 й мърдат, но от устата не излиза никакъв звук. Все пак
 при третия опит се чува тихичко:

ДОРА

Ма оджи дево дире ке
 Ти волио бене...

.

362. Сериозното, почти мрачно, притеснено, напрегнато лице
 ПБЛ на Андрей постепенно се прояснява; той даже се усмихва
 — като на себе си или на нещо, което си представя.

363. По пътя напред, и в двете посоки, има малко коли и той
 ОБЩ спокойно може да кара с над сто.

.

364. Дора слиза от влака на гаричката в Троян, оглежда се,
ОБЩ понечва да седне на една от пейките, но се отказва и
тръгва към далечния край на перона, към товарната рампа
и купчините чакъл. Пристъпва бавно, с усилие и в дългия
разкопчан шлифер има определено налудничав вид.
Андрей се появява на перона точно преди тя да се
спусне до релсите. Вижда я почти веднага, но не извиква,
не хуква; иска да разбере какво става.

365. Дора върви между релсите; мъчи се да стъпва от траверса
ДЕТ/ОБЩ- на траверса; те са на еднакво разстояние и все пак
ПОП понякога то ѝ идва в повече. Спира задъхана, обръща се
и единственото, което прави, когато забелязва Андрей е
да пъхне примирено ръце в джобовете на шлифера.
Той се затичва, като приближава, забавя крачки и
докато тя извърща глава, за да не го гледа, неуверено и
неумело япрегръща.

51. ИНТ/ЕКСТ. КОЛА, ШОСЕ. ДЕН

366. Пътуват обратно по шосето към Ловеч.
ОБЩ

367. През смях, от задната седалка Дора се опитва да крещи:
ОБЩ

ДОРА

Не, не, не... Не. Това на двора е друго. Баба ги събираше в кухнята, жените от квартала, не на двора, в кухнята. И им четеше. "Разораната целина". не, не – "Млада гвардия". Те идваха със сладкиши, с тутманици, може и ликьор да е имало, от зелени орехчета...

368. Андрей дъвче баничка и се обръща назад или я търси в
СР/АМ огледалото.

АНДРЕЙ

Ликьор от зелени орехчета?! Каква е тая напитка?

ДОРА

Няма значение. Няма абсолютно никакво значение, крайно никакво значение и окончателно никакво значение... Има само а-а, а-а, а-а, а-а, а-а... Крясък! Кикот и крясък! А-а-а!... Не мога да се кикотя.

369. Тя е на ръба на истерията. Но само на ръба.
ПБЛ

370. Андрей пуска баничката на седалката до себе си.
ПБЛ

АНДРЕЙ

Хайде да тръгваме за София. Сега, веднага. Нямах нищо скъпоценно в стаята. И аз нямам. Ей след малко завиваме наляво и хващаме за София. Ще изкараме една седмица у Мария, през това време ще намеря нещо под наем. До Южния парк... Ще си стъпиш на краката. Лека-полека всичко ще се нареди. Сестра ми-и-и, чуваш ли ме?

ДОРА (З.К.)

О, да. Ще подреждаме квартирка.
Пердета, хавлиени кърпи, чаен сервиз... Ще
си купим палмичка.

371. Палмичката искрено я развеселява.

АМ

ДОРА

Пал-мич-ка! Имаше едни, как се казваха,
стават към метър и половина и дебели една
педя? Как се казваха?

АНДРЕЙ (З.К.)

Дор, не знам нищо за палмичките. Аз ще
купя прахосмукачка, ще сложа кисело зеле,
ще се сближа със съседите... Но сигурно
щени връхлети някое бедствие; може да
възникне пожар, да изпепели и палмички, и
прахосмукачки... Скакалци на талази налитат
напоследък. И все по-често.

ДОРА

Да, зачестиха скакалците. И комари може
да ни изпохапят, с марсилска треска.

АНДРЕЙ (З.К.)

Никога не съм знаел каква е тая марсилска
треска. Какво е марсилска треска?

Дора не му отговаря; умълчала се е; квартирното битие
рязко е изчезнало. Андрей я поглежда за миг и се
подчинява на мълчанието.

372. Пътят е пуст. Дълго пътуват в тишина.

ОБЩ

373.

ПБЛ-ПБЛ

ДОРА

Като завали сняг, наистина ли ще ми
донесеш една топка вкъщи? Където и да
съм?

АНДРЕЙ

Да... Искам да ти кажа, че това което
правиш, както го правиш, е някак си...
много истинско. Някак си... Винаги съм си
мислел, че в живота има нещо друго, нещо
повече от простото поддържане на живота.
И дори нещата да приключат...

Той не се доизказва. Дора се хваща за облегалката пред себе си и леко се намества между двете предни седалки.

ДОРА

Да. Сигурно вярата. Вярата, че има нещо друго.

Мълчат още доста време. Спокойно и уютно.

АНДРЕЙ

Дай да тръгваме за София.

ДОРА

Трябва да си почина. Поне още ден-два.

* * *

ИНТ. ФРИЗЬОРСКИ САЛОН. ДЕН

374. Лицето на фризьора, надвесен над Андрей – ако може така
ОБЩ да се нарече 20-годишният младеж, който подстригва във
фризьорския салон – изразява пълно недоумение. Трябва
му поне половин минута, за да отговори на това, което е
чул.

ФРИЗЬОРЪТ

Ама и веждите ли?... Сигурен ли си?...
Не, не мога веждите. Как веждите, бе
човек?! Абсурд!

ЕКСТ. ПЛОЩАДА. НОЩ

375. Късно през нощта, самотното цигане клати крака, седнало
ПОП на ръба на неугледното шадраванче срещу площада пред
Общината, все още чакайки някакви последни минувачи.
376. Шадраванът не работи; църцори едва-едва, по дъното му
ДЕТ има по-малко от педя вода.
377. Цигането го преджапва с босите си крака, отдалечава се
ОБЩ по Търговската и изчезва в сумрака.
378. Подплашена от джапането, от ръба цопва едра кафява жаба,
ДЕТ показва за миг изпъкналите си очета и се шмугва някъде
из процепите. След скока ѝ истъпките на цигането,
379. водата постепенно замира. По тъмната гладка повърхност
ДЕТ проблясква жълтеникаво петно, уголемява се и изчезва.
След малко пак се появява — бледо и неясно;
380. бавно става все по ярко, по-жълто, разкъсва се и
ДЕТ изчезва. Секунда-две мрак и трепкащото светлинно
отражение тръгва отново.
381. Примигващата светлина идва от близката улична лампа.
ДЕТ Сред равномерното тихо жужене изведнъж се чува остър
ДГТ пукот и лампата рязко изгасва, като най-последно
окончателно изгоряла.
382. Миг след това фонтанът изригва с мощна струя. Водната
ОБЩ му корона се издига на три-четири метра и се
сгромолясва с плъокане и плясък. Изригването е
еднократно.
383. След него само ситни капчици и неясни, едва доловими
ДЕТ мокри звуци се опитват да одраскат тежката тъмна
тишина.

ИНТ/ЕКСТ. СТАЯТА НА ДОРА, ДВОРА. ДЕН

384. На сутринта, с обръсната глава, но с вежди, Андрей
АМ влиза в стаята на Дора, олюлява се за миг и се подпира
на вратата. Разбрал е веднага и със сигурност, че
нещата са приключили.
385. Тялото ѝ лежи стърчено на пода; единият ѝ крак, обут до
ПОП коляното в копринен чорап, е неестествено подвит; около
слабините ѝ на килима тъмнее мокро петно;
386. в крайчеца на полуотворената уста и по килима има следи
ДЕТ от повръщано; очите са затворени; лицето, въпреки
стърчената поза, еспокойно, отпуснато, някак ведро.
387. Андрей затваря вратата и сяда на стола. Става, оправя
СР-ОБЩ леглото, стъва завивката, слага още една възглавница, с
големи усилия повдига сестра си, наглася я върху
оправеното легло,
388. избърсва устата ѝ с ъгълчето на чаршафа.
ДЕТ
389. Оглежда се за кърпа, не открива;
ПБЛ
390. от плика с храна в пластмасови кутийки на масата
ДЕТ измъква шише минерална вода и
391. внимавайки да не намокри възглавницата, измива лицето
ДЕТ ѝ. Устата остава полуотворена.
392. Той тръгва към чардака, връща се, докосва скръстените
ОБЩ на гърдите ѝ ръце и излиза от стаята.
393. Долу на двора говори с хазайката, която простира пране.
ОБЩ Обяснява ѝ, а тя го гледа втрещена и непрекъснато кима
с глава. Остава легена с прането, тръгва по стълбите,
но след няколко стъпала се връща, смъква бяла кърпа от
простора и хуква нагоре.
394. Влиза при Дора, прекръства се няколко пъти, приближава
ОБЩ-СР леглото и с кърпата овързва главата ѝ под брадичката

395. и през темето, за да се затвори устата.
БЛ
396. На двора Андрей е с хазяина; говорейки нещо, онзи му
ОБЩ подава мобилния си и Андрей почва да набира номер.
397. Дундата се появява на отворената врата при Дора; носи
ОБЩ-СР жълта свещ и ваза с цветя; подава ги на майка си и се връща при вратата, не смее да се приближи до леглото. Хазяйката поразчиства масата, оставя цветята и
398. пали свещта с последната клечка от кутията кибрит.
ДЕТ

ЕКСТ. УЛИЦА. ДЕН

399. Докато завива с колата си по стръмното, Андрей
ОБЩ забелязва нещо встрани, дава на заден, спира почти на
средата на улицата, отваря прозореца и извиква:

АНДРЕЙ

Косьо! Константине!

400. Косьо, спрял пред хотела, слиза от колата, озърта се,
СР/ОБЩ вижда Андрей, махва му и прави някакви жестове в смисъл
"Какво ще става сега?".

ИНТ. СТАЯТА НА ДОРА. ДЕН

401. Слънчогледовата семка се е разтворила, побутвана от
ДЕТ зеленото стъбълце и стои като шапка на главата му.

402. Косъо се е навел над сандъчето на чардака, пали цигара
ПБЛ и разглежда показалите се от пръстта растения.
ДГТ

КОСЬО

Какво е тая работа?

АНДРЕЙ (з.к.)

Слънчогледова семка. Значи, слънчогледи.

403. Двамата са на чардака; през отворената врата, на
БЛ/ОБЩ леглото, се виждат краката на Дора, завити с чаршаф.

404. КОСЬО

ОБЩ От това ще поникнат слънчогледи?! Тия
двуметровите, дето са в нивите край
пътя.Ебаси майката! Кога
ще дойдат?

АНДРЕЙ

Не знам. Преди повече от три часа се обадох.

КОСЬО

В София ще я караме, нали?

АНДРЕЙ

Не знам. Казах им за София, но не знам...

КОСЬО

Ти решавай, но аз си мисля, че в София.

АНДРЕЙ

Добре.

КОСЬО

Е-е-ех!... Тя ми беше най-скъпия човек.

АНДРЕЙ

На кого това? На тебе ли?... Ти си от персонала, нали?

КОСЬО

Кое?

АНДРЕЙ

От персонала ли си, те питам?

КОСЬО

Какъв персонал?

Косьо решава, че това е някакъв неясен майтап и приема да се включи.

КОСЬО

От персонала съм.

АНДРЕЙ

Знаех си... Нещо мирише на изгоряло.

КОСЬО

На гуми.

* * *

ЕКСТ. ПАМЕТНИКА, ГРОБИЩАТА, УЛИЦИ, ПЪТ. ДЕН

405. ОБЩ Погледнат от паметника на Васил Левски, разлетият в краката му град изглежда като тривиална пощенска картичка от средата на миналия век. Само в десния край на картичката, откъм старите гробищана хълма Стратеш, се издига стълб гъст черен дим. Лека-полека мазната пушилка почва да се разстила и запълзва над града.
406. ОБЩ Покрай оградата на гробищата близо до портала е струпана огромна камара стари гуми; основата ѝ гори с невидим пламък и бълва сиво-черни кълба дим. Наоколо е разпиляна тлееща жар.
407. СР-ДЕТ Накъде от средата на камарата се стромолясва изгнила, полуизгоряла бала слама и спихва безформено на ситна пепел.
408. ДЕТ В пепелта и тлеещата жар стърчи изкривена и омачкана емайлираната табелка — повечето думи са нечетливи, позапазена е само средата "... РЕКАНИЕ С ПЕР...";
409. ДЕТ от огъня емайлът набъбва и се пука.
410. ОБЩ Тежките мазни кълба се спускат надолу и пълпят навсякъде.
411. ДЕТ/ПОП ДГТ Черната мъгла поглъща бора на Андрей,
412. ДЕТ уличното огледало,
413. ОБЩ изпълва тесните улички,
414. ПОП стеле се над реката,
415. ДЕТ над палтото на дядо Коледа, заплетено във върбалака,

416. закрива високото обедно слънце...

ОБЩ

ДГТ

* * *

ЕКСТ. ПЪТ СЪС СЛЪНЧОГЛЕДИ. ДЕН

417. От двете страни на пътя се точат ниви със слънчогледи.
ДЕТ/ОВШ Хиляди слънчогледи. Като на пощенска картичка.

(На този фон минават финалните надписи.)

край